Akbaba

— İyisin, hoşsun, ama çabuk sever, çabuk bıkarsın... Bir kızdın mı, çileden çıkarsın.. Önüne geleni yıkarsın.. Bir pire için bir yorgan yakarsın!..

şimdi

yürümek için
annesine
güveniyor

yarın

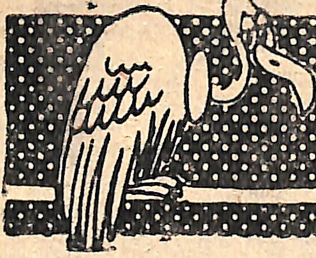
hayat yolunda
yürürken
İş Bankasına
güvenecek...

FAAL

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

SAYI: 356 C.: 14 8 OCAK 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

İNÖNÜ'YE ÖLÜM

BİR milletvekili: «İnönü sağ kaldıkça bu millete rahat, huzur, yoktur» demiş. Eh, kurtuluşumuz bir kişinin ölümüne kaldıysa iş kolaydır. Yirmi altı milyonun saadeti uğruna bu fedakârlığa C.H.P. lideri bile güler yüzle katlanır.

Yalnız, sayın İnönü vefat ederse, milletimiz rahat ve huzura nasıl kavuşacak? Benim merak ettiğim budur.

Bir sabah, yarı uyur gözlerle gazeteleri elimize alınca, bir de bakıyoruz ki, kırmızı başlıklar kapkara... Siyah çerçeveler içinde O'nun resimleri... Hizmetlerinin, zaferlerinin hikâyeleri... Sonra?...

Artık ertesi gün, bir de bakacağız ki, bu ölümün sevinci ile piyasada bir ferahlık başlamış: Bakkal, kasap, manav, biribirleriyle yarış edercesine malların üstündeki etiketleri değiştiriyorlar, binler beşyüz, beşyüzler üçyüz, üçyüzler yüz elli olmaya başlamış... Caddelerde ne gaz kuyruğu, ne otobüs kuyruğu... Tramvaylar, neredeyse yayaları bedava taşıyacak... İlâç, eskisinden de ucuz, iç içebildiğin, yut yutabildiğin kadar... Kâğıthane sırtlarında çadır kurmuş gece konducular yepyeni apartmanlarda birer sıcak daire sahibi olmuşlar... Memurlar, dar gelirliler geçinme kaygusunu unutmuş, hepsinin cebinde bir banka defteri, para biriktiriyor... Hastahanelerde dertli vatandaşları bekleyen boş yataklar dolu... Mektepler, kapılarını açmış öğrenci gözlüyorlar... Öğretmen darlığı kalmamış... Hele ticaret hayatı, yedi veren gül bahçesi: Bolluk, ferahlık içinde . Bütün borçlamızı ödemiş, bazı memleketlerden alacaklı durumuna bile geçmişiz. Merkez Bankasının kasaları, Halk Partisi devrinin iki yüz seksen milyon altınını aşan külçelerle dolu... Büyük dünya sermayedarları, avuçlarında milyarlar, en cömert şartlarla iltifatımızı bekleşiyorlar!

Basın kanunu, toplantı kanunu, hükûmetin acele bir teklifi ile müzakere bile edilmeden değişivermiş. Cezaevi çatısı altında bir tek gazeteci yok. İstediğin yere git, istediğin yerde dolaş, istediğin adamla konuş!

Hayır, hayır, unutmadım: İstanbul Belediyesinin yüz on milyonluk istimlâk borcu bir gün içinde ödenmiş, bitmiş. Hem de yarısı para, yarısı tahvilât ile değil, hepsi tıkır tıkır... Vatan Caddesinde, Millet Caddesinde ve Yıldız'dan Beşiktaş'a, güzel bir yüzü gazapla biçmiş pala yarası gibi açılan geniş caddede yepyeni binalar, taptaze ağaçlar boy atıyor...

Hâkim teminatı mı?... En ileri dünya milletleriyle bir hizada!... Üniversite muhtariyeti mi?... Bütün garp demokrasileriyle eşit!... İspat hakkı mı?... Fransa'da, İsviçre'de ne kadarsa, o kadar!...

Demek milletimizin huzurunu kaçıran bu saydığımız ve sayamadığımız nice sıkıntılar, bir İnönü'nün ölümüyle ortadan kalkacak ha?...

Eğer öyleyse, bütün Halk Partililer, hattâ oğulları, hattâ gelinleri, hattâ damadı bir olup yalvarsınlar: «Aman Paşam, ne olur, vefat ediver!..»

Milletimizin huzuru mu?... Yoksa sayın milletvekili kendi huzurunu milletin huzuru mu sanıyor?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Basın suçları için 100.000 liradan 500.000 liraya kadar ağır para cezası konacak! (Gazeteler)

AĞIR CEZA!.

★ AZİZ NESİN ★

DOKUMA işçisi Reşit, Mahmutpaşa'da bir handa çalışıyordu. Çalıştıkları yer, toprağın altının bir kat daha altındaydı. Burada bir odada dört dokuma tezgâhı vardı. Son dört yıldan beri Reşit bu tezgâhlardan birinde çalışmaktaydı.

İnsanoğlu sırasında bir elbiseyi on yıl da giyebilir, sırasında kuru ekmeği suya banar açlığını giderir. Reşit'in belini ille de ille şu ev kirası büküyordu. Sekiz, on yıldan beri çektiği romatizma sızılarına inat dişini sıktı, pazar günleri de dinlenmeden, her gün on dört saat çalışıp biraz para biriktirdi. İki tane kamyon ambalajı aldı. Bunlar koca koca iki sandıktı. Koca sandıkları, çift atlı iki arabaya koydu. Önceden gözüne kestirdiği, Okmeydanı sırtlarında, rüzgâr tutmayan yassı bir tepenin arkasına getirdi.

Dört gün işe gitmedi, burada çalıştı. Beşinci gün iki odalı ev bitmişti. Eşyalarını taşıdı. Karısını, anasını, üç yaşındaki oğlunu getirdi. Artık kira evinde sürünmekten, ev sahibinin ağzının kokusunu çekmekten kurtulmuştu. Evinin bir tek kusuru, iş yerine uzak oluşuydu. Artık günde sekiz saatten çok çalışmıyordu. Erkenden işten çıkıp, evinin eksiğini gediğini tamamlamağa çalışıyordu. İlkin evlerinin ayakyolu yoktu. Ayakyolu diye bomboş kırlardan en beğendikleri yeri kullanıyorlardı. On beş gün sonra bu açıkhava ayak yolundan kurtuldular. Reşit, evin elli adım kadar ötesinde, üstü, dört yanı eski tenekelerle çevrili bir ayakyolu yaptı.

Kendisi tuğla duvar örüp bir de mutfak yaptı. Sandık evin damını da oluklu saçla, ziftli kâğıtla örttü. Kümes bile yapıp, dört de tavuk aldı. Ama bu mutluluğu iki ay sürebildi. Eve taşındıklarında yana yana kavrulmuş porından iki ay sonra romatizma Reşit'i döşeğe serdi. Sobanın üstakal kabukları gibi, parmak kemikleri kıvrılıyor, parmakları ters dönüyordu. Daha sonra bükülen, kıvrılan kemikler biçimlerini büsbütün değiştirdiğinden Reşit yataktan kalkamaz oldu.

Karısı, bu yoksulluğa daha çok dayanamadı. Önce çorap fabrikasında çalışmaya başladı. Sonra da evden kaçtı. Bir zaman sonra da üç yaşındaki oğlunu kaçırdı. Yaşlı annesiyle yatalak oğlu kaldılar.

Reşit'in annesi, evin iki odasından birini boşalttı. Burasını 60 liraya kiraya verdi Ana-oğul, bu 60 lirayla geçineceklerdi. Kiracı da yaşlı bir kadınla torunuydu. Kadının oğlu bir sabah evden çıkmış bir daha dönmemişti. Oğlunun arkasından gelin de alıp başını, bilinmedik bir yere gitmişti. Arada bir uğrayıp çocuğu için kaynanasına para bırakıyordu. Genç kadın, pek de beğenilir bir işde çalışmıyordu.

Kiracı - ev sahibi iki ay iyi geçindiler. Ama üçüncü av kavgaya başladılar. Çünkü kiracı, bugün, yarın diye atlatmış, kirayı verememişti. Oysa başka geliri olmıyan ev sahiplerinin bir gün bile bekliyecek güçleri yoktu.

Kira bir buçuk ay gecikince, ev sahibi kadın:

— Haceranım, kaadeş, on para kira istemem. Sen çık evden yeter.

Kiracı kadın da:

— Nereye çıkayım Zehranım kaadeşim? Hadi bu çocuk olmasa neyse...

Sonunda mahkemeye düştüler. Hacer Hanım'la torunu, icra yoluyla evden çıkartıldığı gibi, ödenmeyen kiraya karşılık sarı topuzlu demir karyola ile bir tahta masa, çerçeveli bir ayna haczedildi, «yed-i emin» olarak ev sahiplerinde kaldı.

Hacer Hanım, kapı önüne atılan eşyalarını, kedi yavrusunu taşır gibi aldı, sürüye sürüye yol kıyısına çıkardı. Orada yığdı. Ağlayan torununu da alıp dengin üstüne çıkıp oturdu. Hem kendisi hem torunu ağlıyordu.

Bir saç mangal, yan devrilmiş mangal borusu, eski bir saç soba, bir teldolap, dana pılı pırtı, bunların ortasında, kucağında bir çocukla yaşlı bir kadın...

Yoldan iki erkek konuşarak geçiyorlardı. Eşya yığını önünde durdular. Erkeklerden biri:

— Ne o teyze, n'oldu? diye sordu.

Yaşlı kadın gözyaşlarını başörtüsüne silerek:

— Evden attılar, dedi.

— Neden?

— Kirayı veremedikti de...

Kadınla konuşan adam arkadaşına döndü:

— Tuuu... Ne namussuzlar var yahu şu dünyada...

Arkadaşı:

— Vah, vah, vah!... diye söylendi.

— Yâni bu kadar utanmazlık olur... Vah, vah, vah...

İki adam, başlarını sağa sola çevirerek, dişlerinin arasından «çık çık çık...» diye sesler çıkarıp, arada bir «vah, vah, vah...» diyerek oradan uzaklaştılar.

Karşıdan üç kişi geliyordu: Bir kadın, bir erkek, bir de delikanlı... Yığılı eşyaların yanında durdular. Gelen kadın Hatçe Hanım'a:

— Ne oldu teyze? diye sordu.

Yaşlı kadın olanları anlattı. Delikanlı:

— Vay namussuzlar, dedi, insanlarda hiç merhamet kalmamış.

Erkek:

— Vah, vah, vah... dedi.

Karısı da:

— Vah, vah, vah... dedi.

Yürüdüler. Üçü de «vah, vah, vah!...» diyorlardı, ama bir ağızdan değil...

Hızla gri bir araba geliyordu. Eşya yığınının önünden geçerken arabanın fren gıcırtısı duyuldu. Araba elli metre kadar ilerde durabildi. Arabadan genç bir erkekle, saçları rüzgârda uçuşan bir genç kadın indi. Genç kadın:

— N'oldu teyze? diye sordu.

Hatçe Hanım olanları ona da anlattı. Genç kadın:

— Vah, vah, vah... dedi.

Genç erkek, saçları uçuşan kadının koluna girdi:

— Ne vicdansızlık yarabbim... dedi.

Hatçe Hanım:

— Ama kirayı verememiştik, dedi.

Genç kadın:

— Patlamadılar ya... dedi. Hiç insan sokak ortasına atılır mı? Ya bu çocuk... Vah, vah, vah...

Genç erkeyle genç kadın arabaya gittiler.

Genç erkek direksiyonda:

— Vah, vah, vah... diye başını sallayıp duruyordu.

Üç kişi de ayrı ayrı gazetelere telefon ederek bu acıklı olayı anlattılar. Gazete fotoğrafçıları koşup geldiler. Ertesi gün gazetelerinde basılmak için, eşyalariyle sokağa atılan yaşlı kadınla torununun resimlerini çektiler. Sonra «vah, vah, vah...» diye büyük bir üzüntü içinde gazetelerine gittiler.

Akşam olmuş, karanlık basmıştı.

— Hatçanım, Hatçanım... diye bir kadın sesi duyuldu.

— Kim o?

Kadın yaklaştı:

— Ben ayol...

Ev sahibi Zehra Hanım'dı. Hatçe Hanım, çok sert:

— Ne var, ne istiyorsun? İşte bizi sokak ortasına attın. Eşyalarımızı da haczettin, daha ne istiyorsun?

Diye bağırdı.

Zehra Hanım yalvaran bir sesle:

— Ayol kaadeş, biz istiyerek mi yaptık sanki... dedi, sen bizim hâlimizi bilmiyor musun kaadeş? Hiç bööle olsun ister miydim? Ama n'apalım, biz de sıkına döndük vallahi... Hadi gel ayol, hadi gel...

— Nereye gelecek mişim?

— Eve... Evine. Hadi hadi... Kusura bakma Hatçanım. Hadi...

— Aaa... Kör olayım gelmem.

— Gelmezsen ölümü öp. Allâşkına diyorum.

— Yemin verdirme, valleşânüh... Vallâhi, billâhi gelmem. Kör olayım gelmem.

— Gel kız... Dünyada seni burda bırakmam. Bak, yemin verdirdim.

— Gelmem kaadeşim, dil mi k!

Göz ucu ile Paris

FOLIES BERGERE

PARİS tiyatrolar, operalar, operetler, kabareler şehri... Kaç tiyatro mu var? Parisli de bilmez. Hiç birinde salaş sefaleti yoktur. Hiç birisinde Tepebaşı yoksullugu görmedim. Hiç birisi gecekondu sahne değil... Affedersiniz, pek büyük konuştum galiba: Benim bir aylık Paris misafirliğim, her gece bir tiyatroya gitsem, hattâ iki tiyatroya gitsem, yine bütün Paris sahnelerini görmeme yetmez.

Temaşa edebiyatının her cinsi, her çeşidi bu kadar bol olan Paris'te, seyirci, yine en az dört, beş günlük bir kuyruktadır. Sakın tiyatroyu ucuz halk eğlencesi sanmayınız. Önce ucuz değildir, sonra eğlence hiç değil!

Ama Paris'te güzel sanatları keyifleştiren yerler de var: Folies Bergere ve Lido bunların başında gelir.

Folies Bergere'de dostlarımızla yer bulabilmek için, altı gece bekledik. Bir koltuk, bizim paramızla altmış lira!...

Pırıl pırıl otomobiller, caddenin neresinde başlıyor, neresinde bitiyor, belli değil. Açılan her kapıdan bir saltanat iniyor: İpekler, elmaslar, kokular içinde bir göğüs, bir baş, bir bacak saltanatı!... Aralarında, tokalı ceketle, spor tayyörle gelenler de var: Amerikalı milyonerler.

Bir tiyatroya, bir Music-Halls'e değil, bir mücevher kutusuna girdik sanki: Yerler, duvarlar, merdivenler, gülkurusu kadifelerle kaplı... Localardaki, balkonlardaki kat kat, salkım salkım seyirci kalabalığını kafamda rakamlara çarptım: Bir gecenin geliri, en az yüz bin lira... Ama seyirci de yüz bin kere bahtiyar: Hem de her sahnenin, her perdenin sonunda!

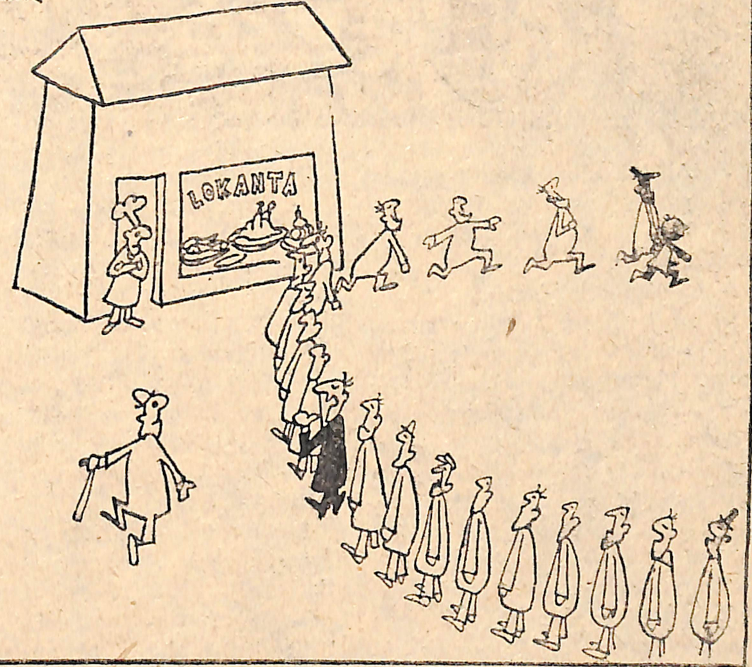
Dünyanın en güzel vücutlarını orada seyredersiniz: Mehtap vurmuş birer incir yaprağı altında... Dipdiri, taptaze, koklanmamış manolya göğüsler, yine orada... Bakıyorsunuz, çıplak ayak parmakları boşluğa basıyor. Bu, artık yürümek değil, uçmaktır... Bakıyorsunuz, havuzlar, fıskıyeler altında bir masal bahçesi... Sularda yüzen ceylân kızlar... Bakıyorsunuz, gök kubbenin altında ikinci bir gök kubbe kurmuş tavandan ışıklar içinde bir avize iniyor. Sonra, bu altın ve billûr hevengin açılan kapılarında, bir de bakıyorsunuz, gözlerinde arzu, dudaklarında tebessüm, Paris'in o sıcak, o dişi ruhu gülümsüyor.

Tek kelime konuşmadan, yalnız el, yüz hareketleriyle, biribirinin diline yabancı binlerce insanı, yoracak kadar, ağlatacak kadar, çığlıklarla güldüren Fransız komiğini ise, şimdi hatırlarken, kalem parmaklarımın arasında hâlâ sarsılıyor.

Hayır, hayır, Paris'i görmemeli: İnsan yaşadığından şüphe eder!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Lokantalara yüzde elli zam yapıldı. (Gazeteler)

—Hey koklamak için sıraya gir bakalım!..

sen beni evden çıkardın bir kere, dünya yıkılsa gelmem.

Bu çekişme yarım saat kadar sürdü. Sonunda Zehra Hanım:

— Yemin ettinse ettin... dedi, yarın bir ekmek alırız, başının üstünde doğrar köpeklere veririm...

Bunu söyledikten sonra, saç mangalı bir eline, teldolabını öbür eline alıp yürüdü. İki kadın karanlıkta eşyaları eve taşıdılar.

Zehra Hanım:

— Ayol, sen müslümansan inanırsın, dedi, vallâhi yiyecek yemeğimiz bile yok...

Ertesi gün Hatçe Hanım Hasköy'den dört palamut aldı, getirdi. İkisini Zehra Hanıma verdi. Ama Zehra Hanım ona dargındı:

— Dünyada almam, dedi.

— Al allâşkına kaadeş... Al kız. Almazsan ölümü öp...

— Yemin ettim, almam...

Epiy çekiştikten sonra Zehra Hanım iki palamutu aldı. O gün Hatçe Hanım, bakır liğenini sattı. Hatçe Hanıma bir pişirimlik pirinçle biraz da yağ verdi.

Arada gelini de gelip biraz para verdiği için, o da kira borcunun ancak bir aylığını ödeyebildi.

İyi geçinme ancak iki ay sürebildi. İki ay sonra, kira yüzünden yine mahkemeye düştüler. Hatçe Hanım, icra yoluyla yine sokağa atıldı. Eşyaları yine kapı önüne döküldü. Geri aldığı sarı topuzlu demir karyolası, çerçeveli aynası, masası bir daha haczedildi. Haczedilecek başka eşyası da yoktu. Geri kalanı, yatak, yorgan gibi haczedilemiyecek olan birkaç parça şeydi. Haczedilen eşya «yed-i emin» diye ev sahibine bırakıldı.

Hatçe Hanım, kedi yavrusunu taşır gibi yine yolun kenarına taşıdı. Ağlayan torununu kucağına alıp dengin üzerine çıkıp oturdu, ağlamaya başladı. Gelen geçen:

— N'oldu teyze? diye soruyorlardı. O da olanları anlatıyor, dinliyenler:

— Vah, vah, vah... diyorlardı, bu ev sahibi milletinde namus diye bir şey kalmamış...

— Vah, vah, vah...

Akşam oldu. Karanlık bastı.

— Huuu... huu kaadeş, Hatçanım...

Yağmur çiseliyordu. Bu, ev sahibi Zehra Hanımın sesiydi. Hatçe Hanım çıkıştı:

— Ne var? Ne istiyorsun daha? Eviniz başınızda yıkılsın İişallah...

— Ayol hadi gel... Sanki biz isteyerek mi yaptık kaadeş. Hadi gel allâsen...

— Ant verme, bu sefer gelmem.

— Kız, deli misin sen? Kendine acımıyorsan bir damlacık masuma acı... Eğer gelmezsen vallahi bir daha dünyada yüzüne bakmam. Kız, biz zaten şaşırmışız ayol, ne yaptığımızı biliyor muyuz?...

Yalvar yakar oldu Zehra Hanım. Sonunda eşyaları iki yaşlı kadın beraber eve taşıyıp yerleştirdiler.

Ertesi gün Hatçe Hanım eski mantosunu sattı. Ev sahibine 250 gram kıyma ile bir okka da kuru fasulye verdi. Zehra Hanım.

— Almam .. Senden artık hiç bir şiicik almam, dedi.

— Al kız... Ayol ben yabancı mıyım? Biz birbirimizin yardımına koşmazsak kim koşar. Almazsan vallâhi de billâhi de darılırım.

Epiy çekiştiler. Zehra Hanım sonunda, verilenleri aldı. O da haczedilen malları geri verdi.

Üç ay sonra yine mahkemeye düştüler. Zehra Hanım kirayı yine verememişti. Yine icra yoluyla kapı dışarı edildi. Yine eşyalarını yol kenarına taşıdı. Yine torunu kucağında ağlamaya başladı. Gelip geçenler yine ona:

— N'oldu? diye sordular. O da anlattı.

— Vah, vah, vah!... Peki, ne yapacaksınız?

— Hiç...

— Vah, vah, vah... Gidecek yeriniz yok mu?

— Yok!

— Vah, vah, vah... Şu ihtiyar kadınla, bir damla çocuk sokak ortasına atılır mı? Ne kalpsiz insanlar var. Vah, vah, vah...

Kıştı. Hava, soğuktu. Karanlık bastı. Zehra Hanım yine geldi, kiracısını eve götürmek için yalvardı. O dargındı, gitmek istemedi. Sonunda gitti. Ertesi gün ev sahibine, lâmbada yakmaları için bir şişe gazla, iki avuç mercimeği zorla verdi.

Bu, böylece üç yıla yakın bir zaman sürdü. Bu zamanda Hatçe Hanım kirasını ödeyemediği evinden icra yoluyla, sekiz kere çıkarıldı. Sekizinde de ev sahibi yalvararak, onu yeniden eve aldı.

Bir sabah erkenden bekçiler, polisler, yıkım işçileri geldi. Kaçak yapılan gece konduyu Belediye yıktırıyordu. Evin yıkılması on beş dakika ancak sürdü.

İki yaşlı kadın, yürüyemiyen Reşit'i kucaklarında yol kenarına taşıdılar. Sonra eşyalarını da oraya getirdiler.

Yoldan geçen iki kişi:

— N'oldu? diye sordu.

Hatçe Hanım olanları anlattı. İki yolcu da:

— Vah, vah, vah... dediler. Böyle diye diye gittiler.

Aziz NESİN

GİREN Çıkmıyor!

BANA: «Şimdiye kadar yapılmış buluşların en önemlisi nedir?» diye sorsalar, hiç düşünmeden:

— Telefondur, derim.

Beyazıt - Fatih, Taksim - Tünel, Şişli - Osmanbey arasında değil ama, Paristeyseniz Londradaki bir dostunuzu bulabiliyorsunuz. New-York'ta iseniz Tokyo'daki arkadaşınızla rahatça konuşuyorsunuz. Öyle sanıyorum ki aradaki uzaklık azaldıkça, telefon hünerini daha güç gösteriyor.

Ben Aksarayda otururum. Evimde telefon olmadığı için onun nimetlerinden faydalanmam. Ama yine de bu büyük icadın kazazedelerinden biriyim!

Ağabeyim: «Salı ekspresle hareket» diye bana Ankara'dan tel çekmiş. Trenin Haydarpaşa'ya akşam varacağını biliyorum. Ama şu akşam denen gün parçası o kadar büyük ki. Danışma'dan trenin varış saatini sorayım dedim. Postahaneye vardığım zaman, pek de uzun olmıyan bir kuyrukla karşılaştım. Telefon kuyruğu da olsa, kısa kuyruk pek görünmediği için insana tuhaf geliyor.

Evet, kabinenin önündeki kısa kuyruğa girip geri ucunu teşkil ettim. Tabiî bu uzun sürmedi. Az sonra, yeni gelen vatandaşlar beni kuyruğun ön ucu durumuna soktular. Yine önden beşinciyim ama, artık arkadan birinci değilim. Kabinede de gayet tatlı dilli bir kadın ağzını oynatıp duruyor. Genç kadının tatlı dilli olduğunu uzun bir müddet geçtikten sonra anlıyabildim. Dili tatlı olmasaydı, telefonun öbür ucundaki onu bu kadar uzun dinliyemezdi. Sesini duyamıyoruz. Sinemada sessiz filim seyreder gibi kadını camdan seyrediyoruz. Seyircilerin bu filimden hoşlanmadığı belli. Öndeki delikanlı saatine baktı. Sonra cama doğru sert sert:

— Yeter artık abla!... dedi, yarım saat oldu...

Kadın kapıyı aralıyarak:

— Ne istiyorsunuz? dedi.

— Bu kadar ahali sizi bekliyor.

— Ay bu kadar insan beni mi bekliyor? Ne yapacaklarmış beni?...

Orta yaşlı adam:

— Kimsenin size bir şey yapacağı yok, dedi. Müsaade ederseniz biraz da biz konuşalım!

Kadın şaşırdı:

— Ne münasebet!... Benim konuştuğum kimse sizi ilgilendirmez. Hem o, bildiğiniz kadınlardan değil!

Dayanamadım:

— Hamfendi, dedim, bir saattir kuyrukta bekleşiyoruz. Bizim de işimiz gücümüz var. Biraz kısa kesemez misiniz?

Kadın o zaman ne demek istediğimizi anlıyabildi, ve:

— Ne yapalım, dedi? Aradığım numarayı buluncaya kadar sekiz tane yirmi beşlik gitti delikten. İki dakika konuşmayla dışarı çıkamam doğrusu!

Belki daha da dert yanacaktı. Ama öndeki liseli kız sözünü kesti:

— Teyzeciğim, dedi, bize söylediklerinizi alıcıya söyleseydiniz konuşmanız biterdi belki de!

Kadın başıyla delikanlıyı gösterdi:

— Kabahat bunun! Beni konuşturdu!

Kuyruktakiler delikanlıya çıkışmaya başladılar:

— Kadıncağızı niçin meşgul ediyorsun evlâdım!...

— Kardeşim, ağzınızı açmasanız olmaz mı yâni? Nasıl olsa bitirecek... Akşama kadar konuşmaz ya...

Bir müddet içerdeki kadının ağız hareketlerini sabırla seyrettik durduk. Artık ağzımızı açıp bir şey de söyliyemiyorduk. Sinirlenirse bir yarım saat de bize bağıracak... Fakat biraz sonra, hiç birimizin beklemediği bir şey oldu. Kadın kapıyı açıyordu. Olsa olsa yine birimize kızmıştır, diye düşündük. Fakat hayır, Hiçbirimize kızmadı. Hattâ gayet nâzik:

— Konuşmamız kesiliverdi, dedi. Bende yirmibeş kuruşluk kalmamış. Şu beş lirayı biriniz bozar mısınız?

— O halde ben parayı bozdurup geleyim, dedi. Sıradaki hakkım yanmasın ha!...

Delikanlının kabineye dalmasıyla umulmadık bir anda kuyrukta dördüncü duruma düştüm. Artık siz bendeki sevinci tahmin edin. Aradığım bir ilâcı bulsam bu bu kadar sevinmezdim... Allah kimseyi düşürmesin, düşmüşsünüz bir kuyruğa, ne yaparsınız? Elimdeki gazetenin küçük ilânlarına kadar her yerini âdeta ezberledim. Sorsalar hepsini gözü kapalı tekrar edebilirim. Başladım camdan delikanlıyı seyretmeğe. Önce, bu benim için bir değişiklik oldu. Sessiz sinemanın oyuncusu değişmişti... Sonra bu yenisi oldukça hareketliydi. Telefonda konuşurken bazan sol eliyle kasığını tuta tuta kahkahalar atıyor, bazan da suratını buruşturup, havada eliyle işaretler yapıyordu. E, insan aynı şeyi seyrede ede ne de olsa sıkılıyor. Öndeki orta yaşlı adam haklı olarak camı tıkırdattı:

— Delikanlı...

Delikanlı kapıyı araladı:

— Ne var?... Ne olmuş?...

— Biraz evvel kadına çıkışıyordun hani?

— Amaaan, iyi ki bir defa kadına çıkıştık. Artık unutmazsınız!

Bu defa ben söze karıştım:

— Kardeşim, dedim, görüyorsun ne zamandan beri bekliyoruz...

— Bekliyeceksin tabii, dedi. Biz beklerken iyi miydi? Rahatına çok düşkünsen telefonlu bir daire tutarsın!

Bu defa kuyruğun arkasından bana çıkışmağa başladılar:

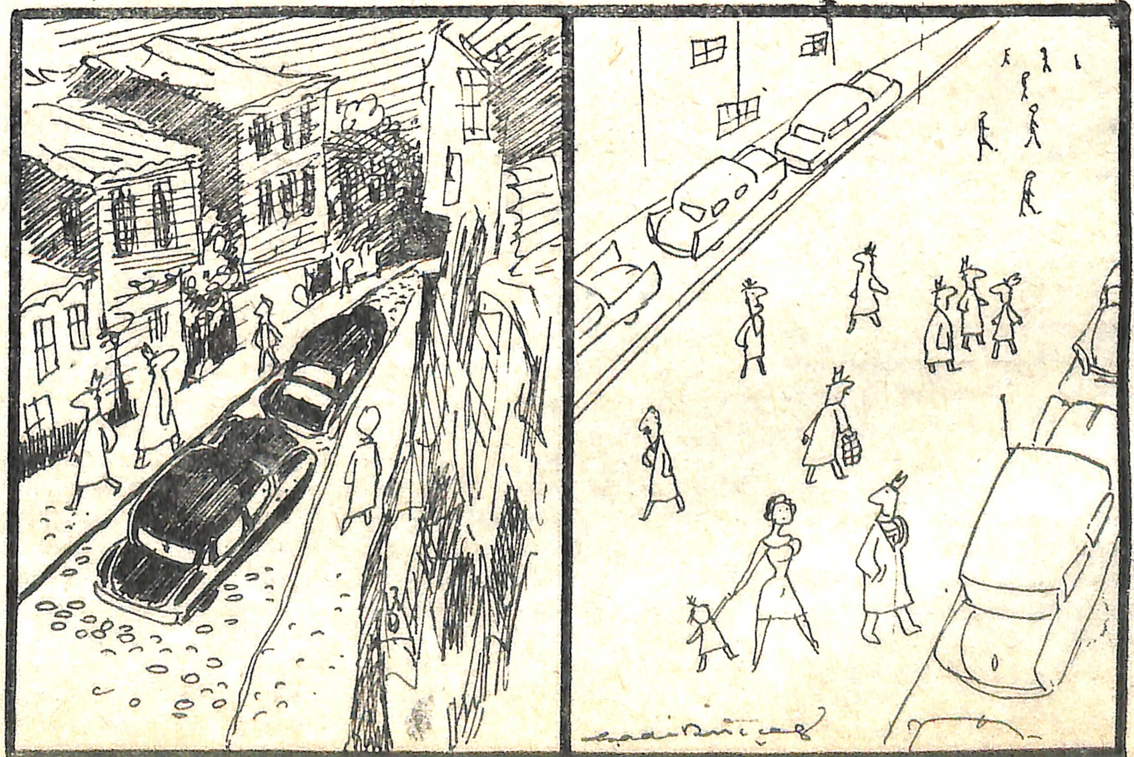
— Meşgul etmeyin yahu... Meşgul etmeyin de çabuk bitirsin!

Hemen ağzımı kapadım. Kabinedeki delikanlı eliyle bizleri sertçe işaret ederek alıcıya doğru ağzını çabuk çabuk oynattı. Vakit epeyce ilerlemişti. Öyle bir an geldi ki konuşanı farkedemez olduk. Lâmbanın bozuk olması içerdekinin işine geliyordu. Bir girebilen, bekleyişinin acısını kuyruktakilerden çıkarıyordu. Buna rağmen inat ettim. Konuşmadan kuyruktan ayrılmıyacağım. Bir girebilsem, mebus adaylarına taş çıkartacağım. Soruları kafamda hazırlıyorum. Az sonra, bu direnmenin karşılığını görmeğe başladım. Kuyrukta üçüncü duruma düştüm. Sonra ikinci oldum. Daha sonra gözlerime inanamadım: Kuyruğun en önündeydim. İçerdeki çıksın, tamam, giriyorum...

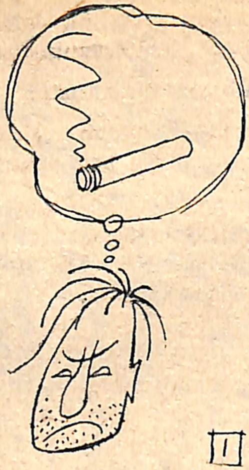
Fakat içerdekinin çıkışını görmek kısmet değilmiş. Karanlıkta bir el kolumdan tutarak beni kuyruktan çıkardı. Bu, Ankara'dan henüz gelen ağabeyimdi. Eve uğramış, tren sormak için postaneye gittiğimi söylemişler. Gülerek:

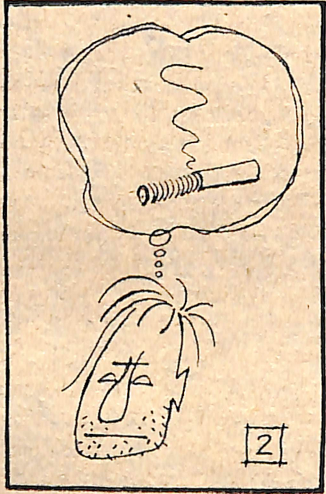
— Telefon etmene lüzum kalmadı, dedi!

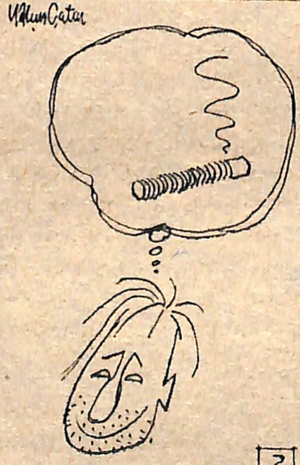
Sümer Sümer

Yollar dardı... Genişledi!...

Romantizm!

Genç kadın, etraftaki güzel manzarayı doya doya seyretti ve yanındaki dağlıya.

— Ne güzel dağlar, dedi. Muhakkak ki, buraların bir çok romantik hikâyeleri vardır.

Dağlı başını salladı:

— Evet, bayan! Meselâ yıllar önce bu dağa çıkan iki âşık bir daha geri dönmediler...

— Aman Allahım! Peki ne oldu onlara?

— Dağın öbür tarafından aşağı indiler Madam!..

Teşhis!

Doktor Cavid, aksi ve çok meşgul hastası tarafından acele çağırılmıştı. Sordu:

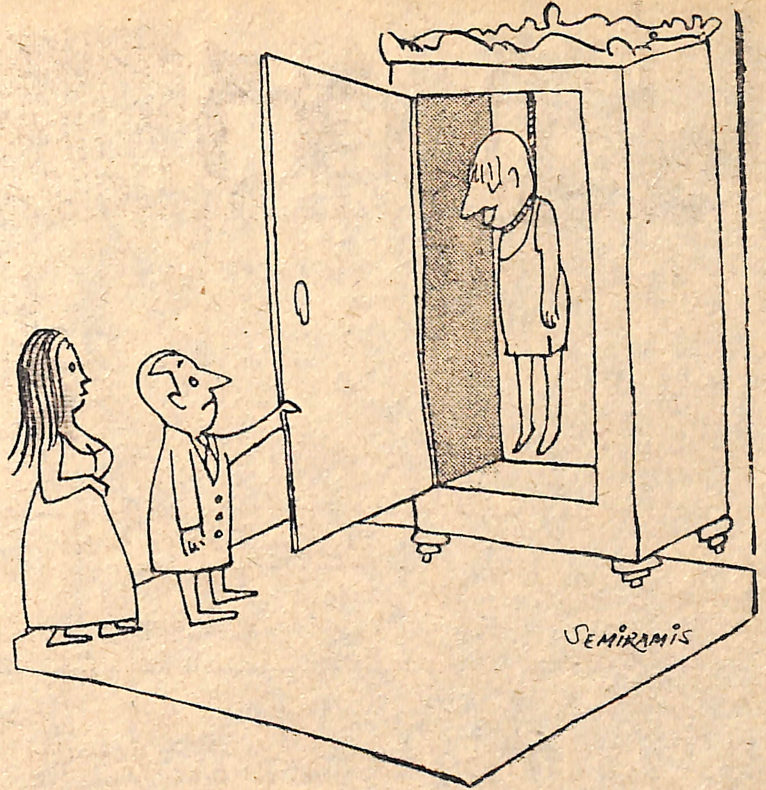
— Şikâyetiniz nedir?

Hasta, ters bir cevap verdi:

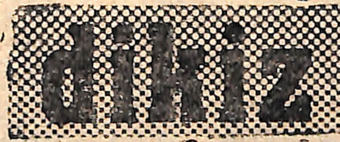
— Bunu keşfedecek olan sizsiniz doktor.

O zaman doktor ayağa kalktı ve:

— Öyleyse müsaadenizle veteriner arkadaşıma telefon edip çağırayım, dedi. Zira hiç bir sual sormadan ancak o teşhis koyabilir.

YAZISIZ

Pazarola!

Radyolarda okunan Vatan Cephesi telgraflarını dinliyormusunuz? İnsan bayağı eğleniyor, sâlık veririm, arada bir dinleyiniz.

İşte size bir örnek; Süleyman Korkmaz adındaki vatandaşımız, eskiden C.H.P. liymiş, çektiği telgrafta: «Güçbirliği adı altındaki alış verişi kabul etmediğimden, D.P. ye katılıyorum» diyor.

Anlaşılan bu vatandaşımızın D.P. ile yaptığı alışveriş, daha kârlı. Afiyet şeker olsun!...

Ha dalayum saaa!

Bay Temel de, Karadeniz dolaylarından bangır bangır bağıyor: «Biz D.P. ye katıldık, ilçemizde bayram havası esiyor.» diyor...

Düne kadar muhalefetin bir üyesi olarak, hayat pahalılığından şikâyet et, plânsızlıktan, programsızlıktan şikâyet et, geçinemediğinden şikâyet et, sonra da kalk D.P. ye katılır katılmaz, bayram havası esiyor diye çalıp oyna!

Hintliler, Ganjda yıkanınca, bütün günahlarından temizlenirlermiş. Bizde de muhalefet partilerinden iki satırlık mektupla istifa edip D.P. ye katılınca ne yokluk kalıyor, ne sıkıntı. Öyleyse «Kalkın ey ehli vatan» hep beraber Vatan Cephesine!

Şu dağın ardı!

Radyoları (Ankara, İstanbul, İzmir), Gazeteleri (Zafer, Havadis, Radyo Gazetesi) her gün Vatan Cephesine katılan yüzlerce telgraf okuyorlar, yayınlıyorlar.

Örnek: Hasan bilmem ne, 20 kişilik ailesiyle, Hüseyin bilmem ne, 300 arkadaşiyle Vatan Cephesine katıldılar v.s.

Düşününüz, dört-beş aydan beri bu, böyle devam ediyor. Vatan Cephesine katılanların sayısı neredeyse, Türkiyenin tüm nüfusuna yaklaştı. Ama, onlara da hak vermek gerek ne yapsınlar:

«Ümit fikirin ekmeği»
«Ye Mehmet ye»

Rapor!

Radyolar, Vatan Cephesine katılan vatandaşların Adnan Menderes'e çektikleri telgrafları okuyorlar: Ahmet, Mehmet, Zeynep, Fatma, Hatice, Güllü... Anlaşılıyor değil mi?

«Vatan Cephesinde yeni bir şey yok».

Yaşar ÖZEN

YAZISIZ

※

Hüsnükabul!

Ev sahibi, suratsız bir tavırla misafirine:

— Eğer, dedi, geceyi burada geçirecekseniz, kendi yatağınızı kendiniz yapmalısınız.

— Elbette memnuniyetle...

— O halde işte çekiç, testere ve tahta. Allah rahatlık versin dostum!..

Artık çok geç!

İkinci kattaki kiracı, müthiş bir öfkeyle birinci kattakine bağırdı:

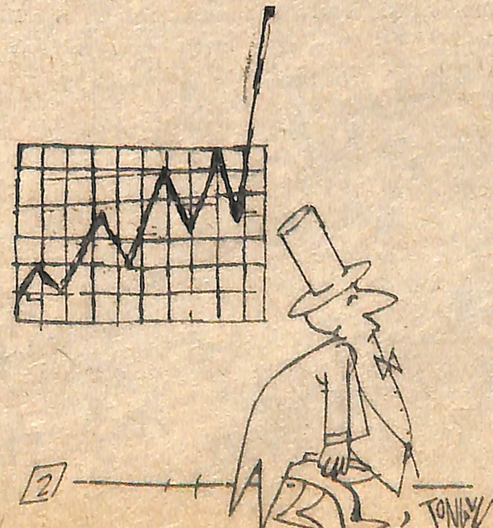
— Eğer şu cenabet Saksofonu çalmağa devam ederseniz, aklımı oynatacağım.

Birinci kattan şöyle bir cevap geldi:

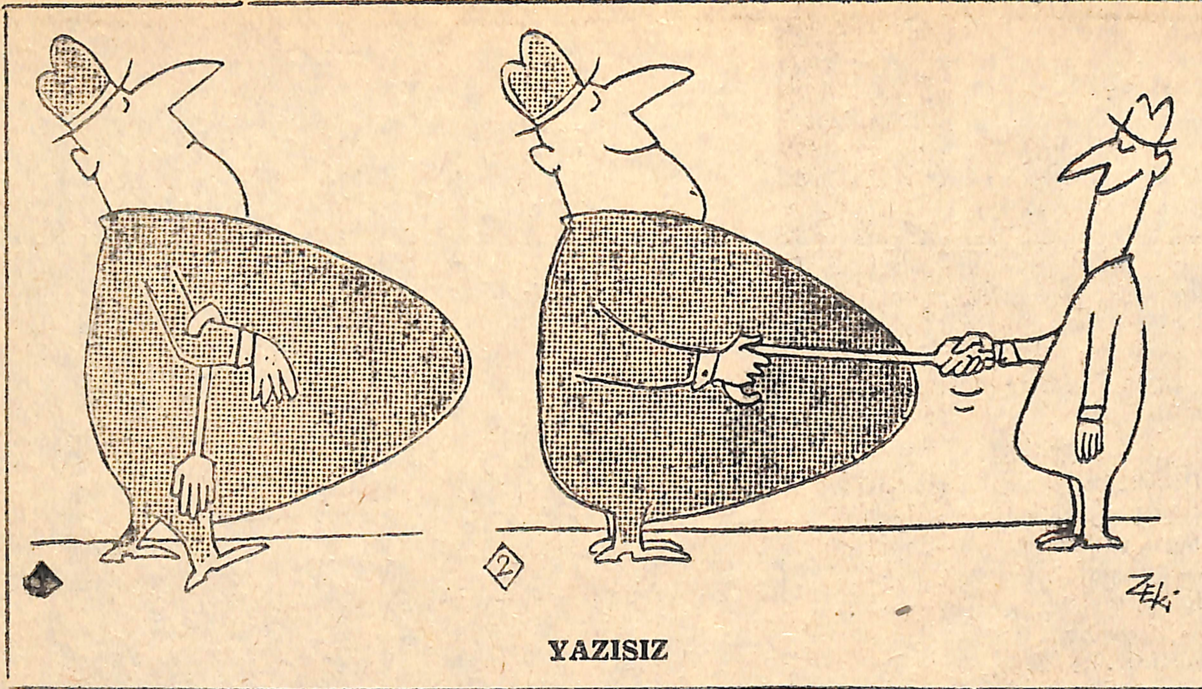
— Zannedersem artık çok geç... Zira ben Saksofonu yerine koyalı bir saatten fazla oluyor.

D. P. li bir milletvekili geçim sıkıntısından şikâyet etti. (Gazeteler)

YAZISIZ

Bu fidelerden iki tanesi Kavaklıdereye, iki tanesi Sıhhiye Vekâletinin önüne, iki tanesi Çankırı caddesine, iki tanesi de İncesu'ya dikilmiş ve bu fidelerden intişar eden yumuşacık bir rütubet, ertesi sabah Elmadağı'ndaki karları külliyen eritmiştir. Ahlatyum ağaçları tamamen büyüdükleri takdirde, âdeta terkos musluğu gibi su vermektedir. Bu itibarla bundan böyle baraj inşaatından vazgeçilmiş ve ahlatyum ağaçları vasıtasiyle yurdu sulamak için bir program tanzimine başlanmıştır. Ahlatyum ağaçlarının su verimi o derece parlak çıkmıştır ki, artık yangına giden itfaiye personeli bile, motopomplarla çalışmaktansa, ahlatyum ağacını ateşin üstüne tuttuğu zaman, en büyük yangınları bile fışşş diye söndürüvermektedir. Bu bakımdan partimiz, büyük şehirlerin su

Tabiat Vatan Cephesine Katıldı

★ ADNAN VELİ ★

İlçe Başkanlığına
(İl Başkanlığının tamimi)

GÜNDEN güne gelişen ve memleket sathına yayılan yüksek partimizin, yıllardan beri sürüp gelen müsbet icraatı, muhalefet tarafından daima baltalanmakta ve umumî efkâra karşı, kötü gösterilmek istenmektedir. Bu inkârcıların gitgide artan zehirli propagandalarına karşı ortaya koyduğumuz eserler, yüksek partimizin nasıl bir hizmet yolunda olduğunu her vesile ile meydana çıkarmaktadır. Hiç bir engelin bizleri durduramıyacağı bu yolda ısrar göstermenin, ne kadar nurlu neticelere ulaştığını, ilişik Zafer gazetesinin başmakalesinde, açıkça görmek mümkündür. Bu makale, dikkatle incelendiğinde anlaşılacaktır ki:

Partimizin sekiz yıldan beri sürüp gelen ağaçlandırma ve imâr politikası nihayet başşehrimiz Ankara'nın, reçel gibi tatlı, kadife gibi yumuşak, bahar kadar ılık bir iklime kavuşmasına yol açmıştır. Bunun neticesi olarak da, ilk mesut müjde halinde, geçen sabah Ankara'nın üstünü, sis tülleri örtmüştür.

Bu makaleden de anlaşılacağı üzere, üç beş inkârcının dışında kalan her şey bizleri takdir etmekte, desteklemektedir.

Zafer gaztesinin bu büyük müjdesi karşısında, İl Başkanlığımız derhal telefonla Ankara'yı aramış, sis olayı hakkında tamamlayıcı malûmat rica etmiştir.

Partimiz mahfillerinden verilen bilgiye göre, iklim değiştirmek için yapılan çalışmalar ve bunun muhakkak neticeleri şöyle sıralanabilir:

1 — Ankara'da sis yaratmak için partimizce teşkil olunan «sis komitesi» uzun incelemelerden sonra, sisin meydana gelmesi için, Marşal yardımından, oldukça geniş bir ağaç fonu sağlamıştır. Lâtince adı ile Kavakum Manyetika diye anılan ve dikildiği bölgeye yağmur bulutu çekecek surette mıknatıs tertibatını haiz bulunan ağaçlardan sekiz tanesinin fidanı memleketimize getirilmiş ve Bentderesinin sağ kıyısına dikilmiştir. Fakat bu ağaçların dört yıl önce dikilmesini müteakip, Ankara'yı birdenbire seller basmış, birçok evler sular altında kalmıştır. O zaman komitece yapılan inceleme sonunda, fidanlardaki mıknatıs tertibatının montajında bir yanlışlık yapıldığı görülmüş hata süratle giderilmiştir.

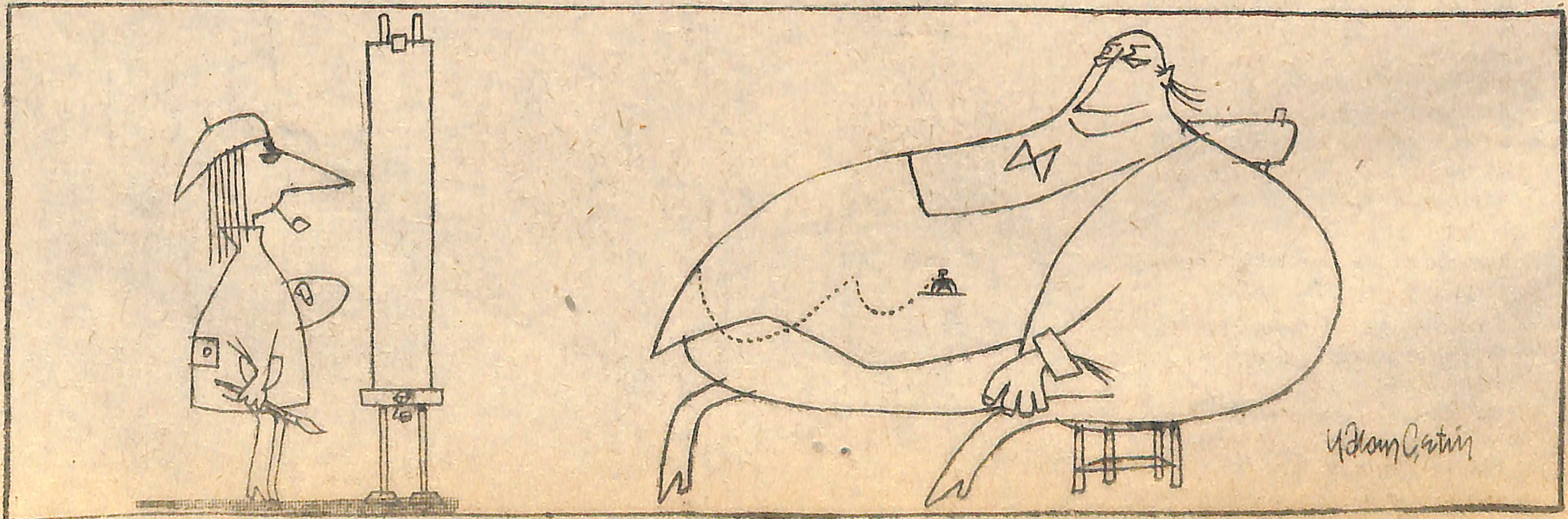
2 — İlk tecrübe müsbet netice verdiği için, mıknatıslı fidanlardan ikinci bir parti getirilmesi teşebbüsüne geçilmiş ve bu sefer Ahlatyum cinsinden mini mini fideler sağlanmıştır.

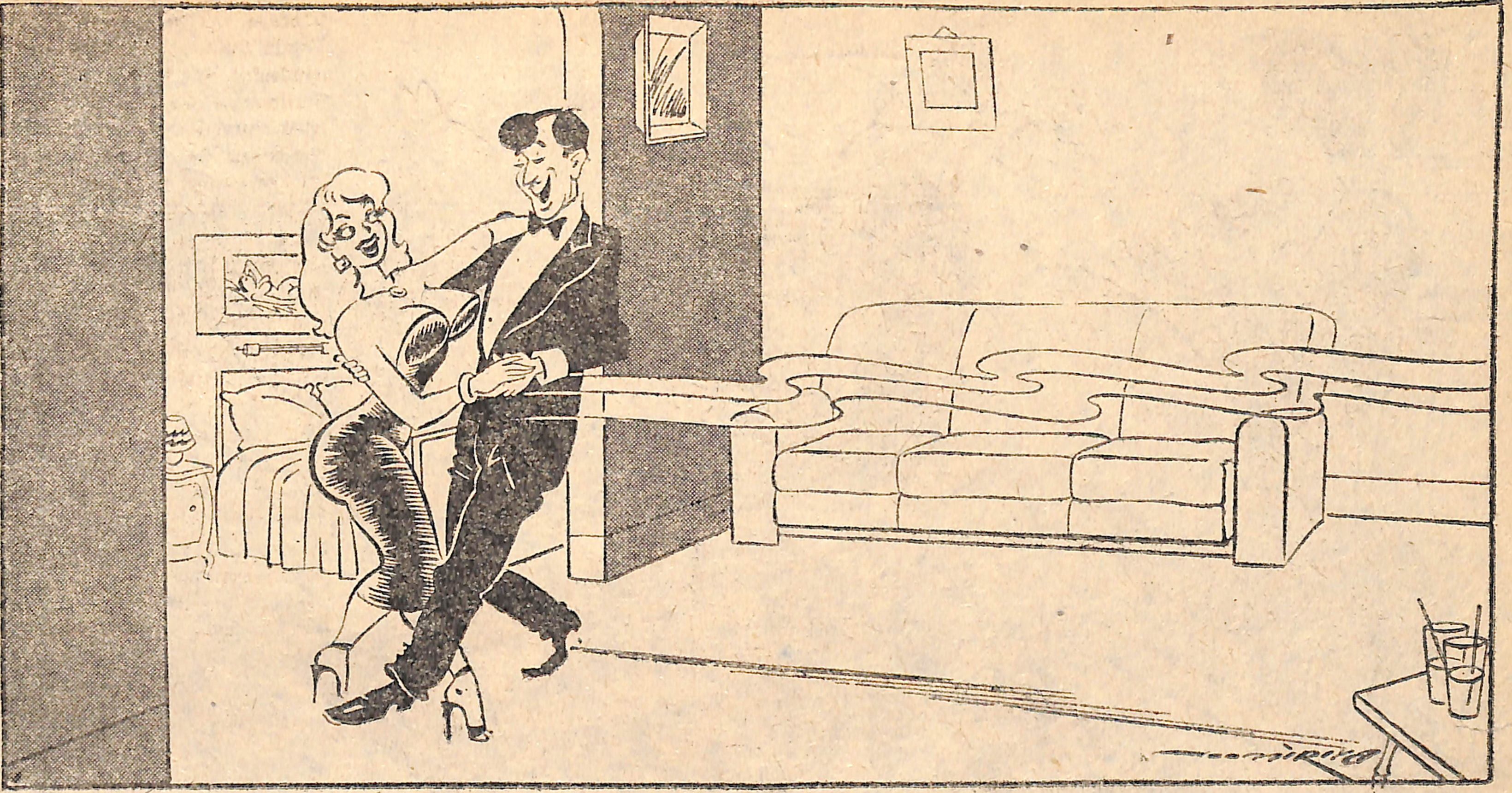
dâvasını da halletmiş bulunmaktadır. Buna göre her mahalleye bir ahlatyum ağacı dikilecek ve bu ağacın gövdesine takılacak bir muslukla o semtin su ihtiyacı karşılanacaktır.

3 — Partimizin gece gündüz demeden devam eden çalışmaları sonunda sırf rütubet, su ve yağmur işleri değil, kar, çiğ, su baskını, zelzele, yıldırım, güneş ışığı ve mehtap problemleri de hal yoluna girmiştir.

A — Bir bölgenin, kar yağışından fazla zarar görmemesi için, bulunduğu yerde sıcaklık yapan ve çevresindeki bütün karları eriten Atomiko mangalum ağaçları getirtilecektir. Bu ağaçlar aynı zamanda, büyük binaları da ısıtmaya yaramaktadır. Bu bakımdan, bundan sonra kalorifer, soba, mangal derdi kalmıyacak, bu ağacın bir dalına takılan sebze ve etler, aynen düdüklü tenceresde olduğu gibi onbeş dakikanın içinde pişiverecektir.

BAY RESSAM :

— Yeni danslar ne kadar sürükleyici değil mi?!...

B — Yüksek bölgelerdeki çığ tehlikesini önlemek maksadiyle yine Marşal yardımından sağlanan çığ ağaçlarından getirtilecek ve gerekli bölgelere dikilecektir. Bu ağaçların hususiyeti, dikildikleri yerde durmayıp, üç dört metre yüksekliğinde bir duvar halinde, sağa sola uzamalarıdır. Dağlardan yuvarlanan çığları tutmıya yarıyan bu ağaçlar, toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin tatbikatında da faydalı olacak ve İnönü'nün her gittiği yere bir fidan dikilip mumaileyhin etrafı duvarlarla çevrilecek, böylelikle tarafsız valilerin ve emniyet müdürlerinin, görülen lüzum üzerine ikide bir Vekâlet emrine alınmaları önlenecektir.

C — Ağaçlandırma işlerinden gayrı yüksek partimizin gayretleriyle kurulan tesisler sayesinde, güneş ışığından, sabahtan akşama kadar faydalanmak kabil olacaktır. Partimiz, istenilen saatte güneşi doğurtacak tesisleri tamamlamak üzeredir. Bu tesisler hizmete girdiği vakit, Ankaranın üzerine gelen tekmil bulutlar, otomatik bir üfürük makinesiyle darmadağın edilecek ve altından, hayat kaynağımız olan güneş, pırıl pırıl meydana çıkacaktır. Bu hususta güneşe de gerekli talimat verilmiştir.

D — Gene Ankara civarında yapılan tesislerle, kesif yağmur bulutlarındaki yıldırımlar da, birer birer ayıklanacak, bu yıldırımlar büyük küplere doldurularak, elektriğe ihtiyacı olan bölgelere gönderilecektir. Havadan toplanan yıldırımlar süzgeçten geçirilip süzüldükten sonra evlerde kullanılır hale getirilecek, böylelikle pantalon ütülemenin ve ekmek kızartmanın maliyeti yarı yarıya düşürülecektir.

E — Zelzele işine gelince:

Partimizin «Zelzele Komitesi», uzun incelemelerden sonra, zelzeleyi önliyebilecek mekanik bir tesis kurmanın mümkün olmadığını görmüştür. Bu zelzeleler, çoğu zaman Parti Grupu içinde de yuku bulmakta ve parti yapısını yer yer çatlatmaktadır. Partimiz, zelzeleyi âletle değil de, disiplinle önlemeyi daha yerinde bulmakta ve bunu sağlamayı kendi iktidarı dahilinde görmektedir.

Hasılı, Tabiat tam mânasiyle Vatan Cephesine iltihak etmiş bulunmaktadır.

Keyfiyetin, İlçenize bağlı ocak ve bucak başkanlıkları yoluyla partili yurtdaşlara duyurulmasını,

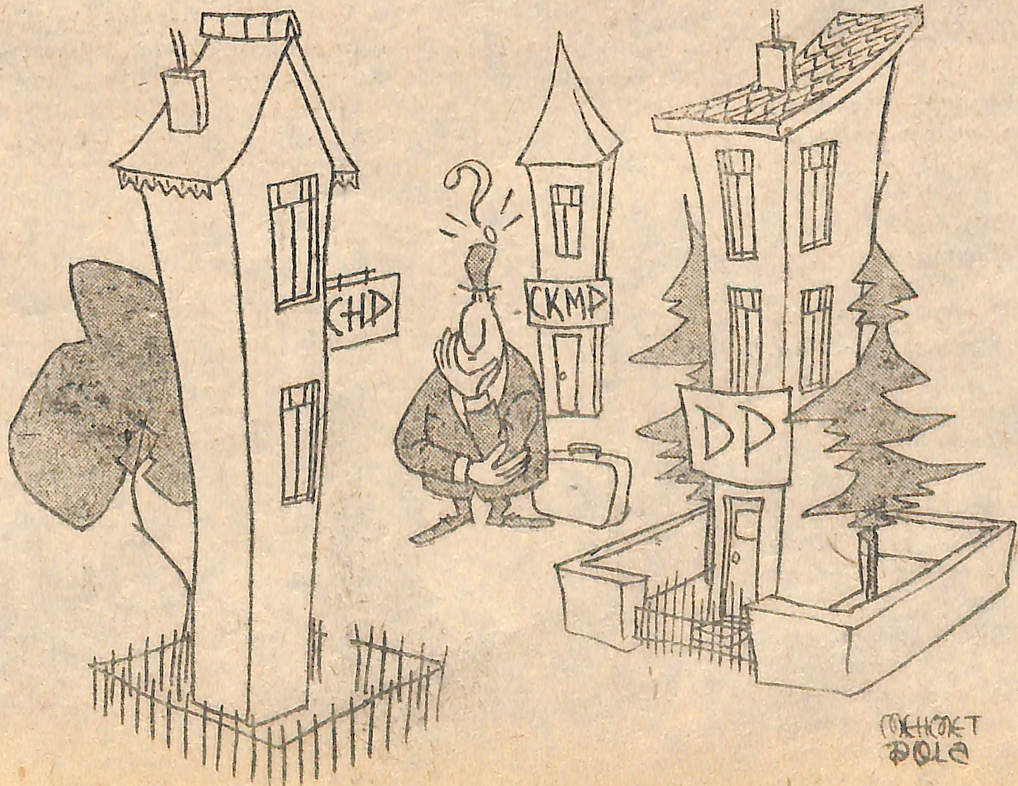
Bölgenizde sise ihtiyacı olanların «Sis Komitesi» ne, yağmura ihtiyacı olanların «Ağaç Komitesi» ne, elektriğe ihtiyacı olanların da «Yıldırım Komitesi» ne baş vurmalarının sağlanmasını,

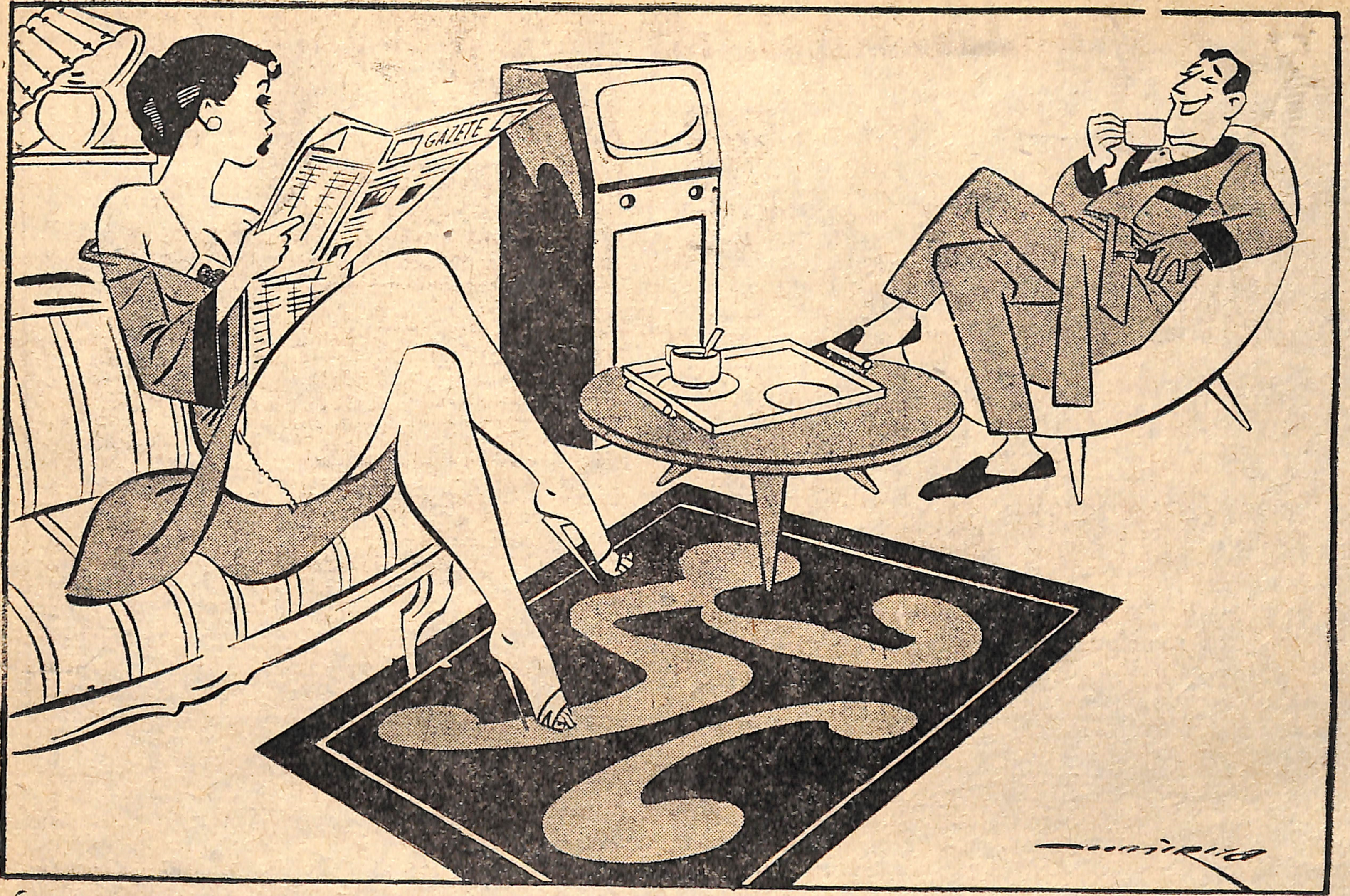
Partimizin bu büyük hizmetlerini inkârda ısrar edenler çıkarsa, onların suratlarına tükürülmesini ve tükrük sarfiyatı için en küçük bir darlık tehlikesi bulunmadığını, darlık zuhur etse bile, ikinci ithal kotalarında tükürüğe geniş bir tahsis ayrılarak ihtiyaca yetecek kadar ithal edilebileceğinin partili yurttaşlara duyurulmasını,

Bütün bu meseleler halledildikten sonra, kurulacak olan beyaz peynir ve aspirin komitelerinin de, yurttaş ihtiyaçlarını karşılamak üzere çok yakında faaliyete geçeceğinin ilân edilmesini,

Saygılarımla rica ederim.

İl Başkanı Hamza Dübara

— Bursada dilsiz bir kadın tecavüze uğramış!
— Eee karıcığım, dünya böyledir: Dilsiz olmaya gelmez!

FIKRALAR

Çare!

Ruh doktoru çenesini kaşıyarak hastasına:

— Azizim dedi. Bu kuruntularınızdan kurtulmanızın yegâne çaresi bütün varlığınızla kendinizi işinize vermenizdir. En iyisi, siz çalışmalarınızın derinliklerinde kaybolun!

Hasta:

— Allah korusun diye cevap verdi. Benim vazifem dalgıçlıktır...

Nasihat!

Dilenci kirli avucunu uzatarak:

— Allah rızası için bir sadaka, dedi.

Temiz kıyafetli ve müşfik bakışlı adam, merhametli bir şekilde:

— Çok müteessirim ama, dedi, sana verecek param yok. Yalnız, bir nasihat ve tavsiyede bulunmak isterim...

O zaman dilenci öfkeyle bağırdı:

— Hep böyle, para yerine öğüt verirsiniz zaten... Bana verecek kadar dahi parası olmıyan kimselerin nasihati ne işe yarar sankil...

Geçim derdi!

İki nişanlı arasında:

— Aldığım aylıkla yaşıyabilir miyiz dersin?

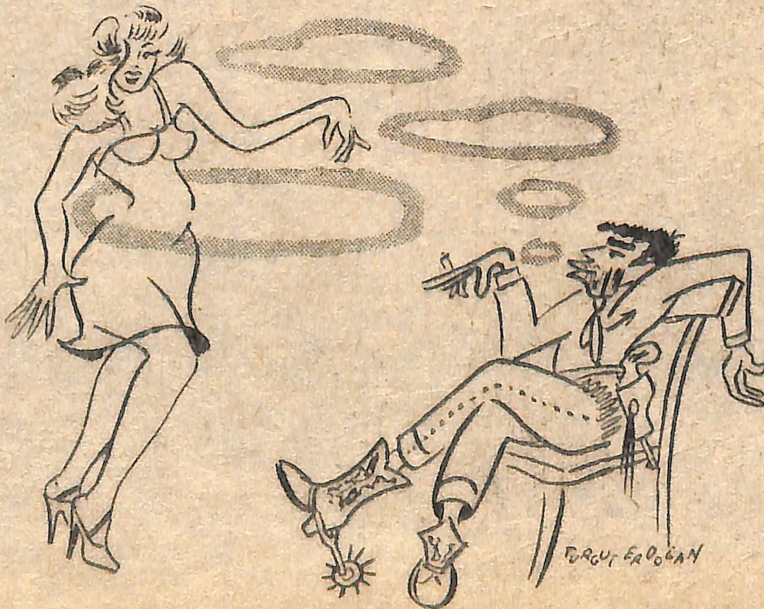
Genç kız:

— Benim için mümkün, fakat sen ne yapacaksın?!

Ya çam devirenler!

Yılbaşı dolayısiyle çam kesenler şiddetle cezalandırılacakmış.

Peki!. Her gün meydanlarda, radyolarda çam devirenler ne olacak?...

YAZISIZ

Evet!

Genç kız, utangaç bir tavırla, içinde sadece tek bir kelime «Evet» yazılı olan telgrafını memura uzattı. Adam, yardım etmek maksadiyle:

— Biliyor musunuz dedi, ayni parayı ödeyerek bu telgrafınıza beş kelime daha ilâve edebilirsiniz.

Genç kız kızardı:

— Evet biliyorum! Fakat altı defa «Evet» yazarsam çok fazla istekli görünmüş olmaz mıyım?

İlk randevu!

İki arkadaş konuşuyorlardı:

— Azizim, bence kadınların ilk randevularına gitmemek lâzımdır.

— Neden?

— Kendileri gelmezler de ondan...

Nesini kesmeli?

Bir yerli filmin ilk gecesinde, filmin prodüktörü, dâvetliler arasında bulunan, Sezai Solelli'ye sordu:

— Üstad, bu filmin nesini kesmeyi tevsiye edersiniz?.

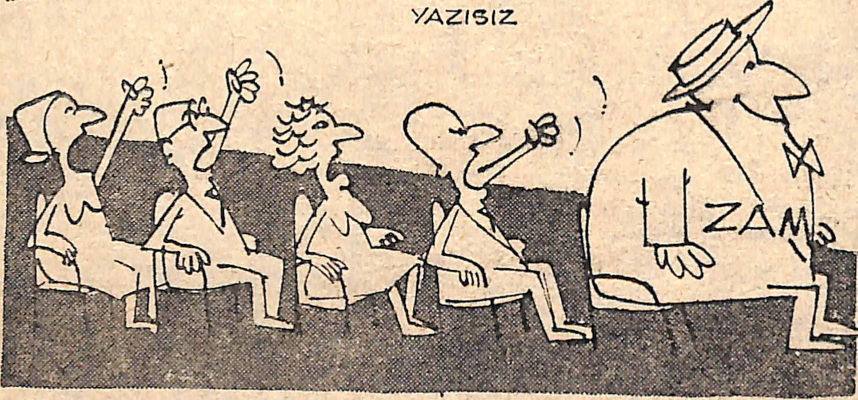
Sezai, hemen cevap verdi:

— Rejisörünün kellesini...

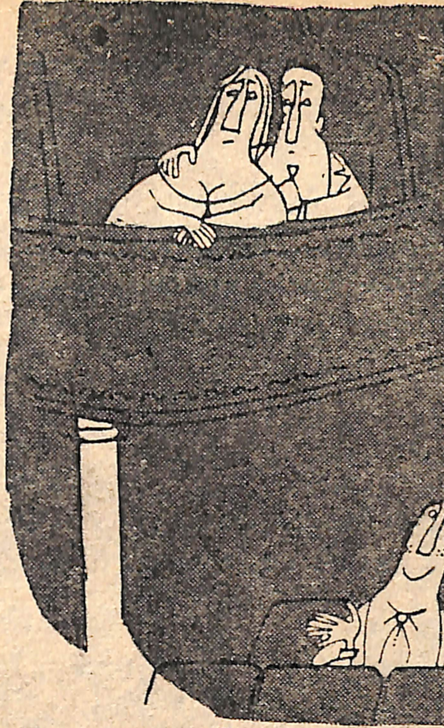
BU HAFTA SİNEMAMIZDA

TONGUÇ

YAZISIZ

Yalçın Çetin

—ŞU KARI BİR LOCA PARASI ETMEZ BİRADER

SİNEMASI

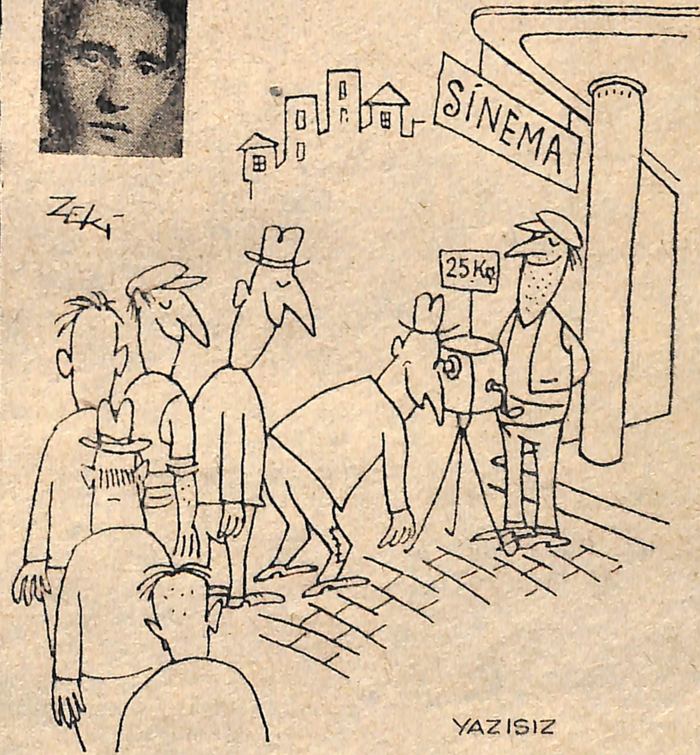

—KABAHAT BENDE... BU ZAMANDA SİNEMA KAPISINDA RANDEVU VERİLİR Mİ?!...

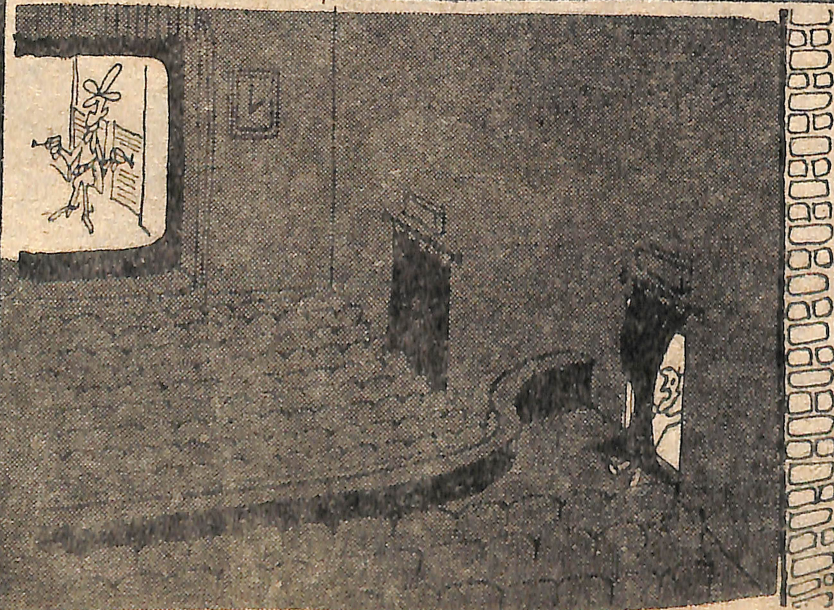
SEREN

ZEKİ

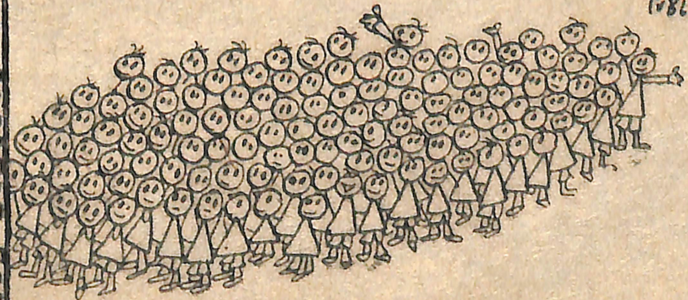

YAZISIZ

NEHAR TÜBLEK

—ŞİMDİ KOVBOY BARA GİRDİ... TABANCALARINI ÇEKTİ VE .....

SİNEMALAR DA ZAM YAPTI (Gazeteler)

Şükretmiyeceksin

Yalçın Kaya

1958 İN son mektubu iki saat önce geldi. Yollayanı tanımıyorum. İlgi çekici bulacağınızı bildiğimden, aşağıya aldım:

«Yalçın Beyciğim,

Selâmünaleyküm!... Siz beni tanımazsınız. Ben de birkaç gün evveline kadar sizi tanımazdım. Başıma gelenleri yazıp başınıza gelecekleri haber vermek istiyorum. Gidişiniz kötü. İnsan, durumu ne kadar iyi olursa olsun, şükretmemeli. Siz, maalesef, şükrediyorsunuz. Hem, iyi olmayan durumunuza rağmen şükrediyorsunuz. Ayda elli bin, yüz bin kazananlar şükretmezken, siz üç - dört yüz liranızla nasıl şükredersiniz?

Böyle dediğime bakıp beni Allahsız ,dinsiz sanmayın. Gayem sizi uyarmaktır. Aklınıza fena bir şey gelmesin. Sizin şimdi yaptığınızı bir vakitler ben de yapıyordum. Ama sonu iyi gelmedi.

Tahminen on yıl kadar evvel benim bir ipek fabrikam vardı. Dur bakayım!... Evet evet, tam on yıl evvel... Fabrikamda üç yüz işçi çalışırdı. Meslektaşlarım arasında benden çok zenginleri olduğu halde hiçbirini kıskanmazdım. Aklımda fikrimde, ağzımda dilimde hep şu:

— Allahım, bugünlere çok şükür! Ya şimdi muhasebecinin yerinde olsaydım!... Zavallı kimbilir ne sıkıntı çekiyordur!

Sen misin şükreden!... Günün birinde işler bir kesatlaştı. Floş ararsın, yok! İpek, ateş pahası. Pahalı mahalı demeyip alacağım ama, kumaşı da pahalıya mal olduğundan alıcı çıkmıyor. Bir iki ay sonra fabrikayı sattım. Kim aldı biliyor musunuz? Muhasebeci...

Fabrikanın parasını borçlara harçlara yatırınca elde avuçta bir şey kalmadı. Neyse bizim muhasebeci insan adammış, beni yanına muhasebeci olarak aldı. Aylığım beş yüz liraydı. Buna da şükür. Ustabaşının hâli daha fenaydı. Dört yüz lira aylıkla yedi nüfus geçindiriyordu.

Patron hesaplara sık sık göz gezdiriyordu. Bir akşam:

— Bana katakulli yapamazsın! dedi. Bu işi iyi bilirim. Bilmesem, patron olabilir miydim zaten... Gözünü dört aç! Yoksa açarım gözünü.

İyice huylanmış olacak ki, bir kaç zaman sonra muhasebecilikten alıp ustabaşı muavinliğine verdi. Verdi de şükretmekten geri mi kaldım? Ne münasebet! Bu defa da işçilere bakıp şükrediyordum. Ustabaşı nerden görmüşse görmüş:

— Ne o be? dedi. Dudaklarını ne kıpırdatıyorsun? Küfrediyorsan, açıkça küfret.

— Rica ederim Ahmet Bey! dedim.

— Sensin bey! Senin babandır bey! Biz bey değiliz.

— Ahmet Ağbi, niçin öyle söylüyorsun?

— Güleyim bâri! Ahmet Ağbi ha!... Patronken ağbi demezdin ama.

— Ahmet Bey derdim. Daha iyi değil mi?

— Paralı adama bey derler. Sen bize para yerine, bedava beylik verirdin. Eeee, düşmez kalkmaz bir Allah! Ne oldum dememeli, ne olacağım demeli!

— Öyle demeli.

— Öyleyi böyleyi şimdi anlıyorsun ama. Sürt sürt, müstahaksın! Sürt Allah sürt üç yüz liraya!

— Hâlimden şikâyetçi değilim. Bugünlere de şükür. Üç yüz lira az para mı? İşçiler ne yapsın?!.

Ustabaşı, hırsından hopladı zıpladı:

— Ulan biz dört yüz lirayla geçinemezken, sen üç yüz liraya nasıl çok para dersin? Alay mı ediyorsun?

— Estağfurullah Ahmet Ağbi! Hani halimden memnunum da...

Ustabaşı, işçilere seslendi.

— Bu patron eskisi, patrona yaranmak için yağcılık yapıyor. Hâlinden memnunmuş. Üç yüz lira iyi paraymış.

İşçilerin bâzıları, tezgâhlarını kapayıp geldiler. Biri elini tulumuna silerek:

— Patron eskisi ha! diye güldü. İyi dedin Ahmet Usta.

Arkamdan itekleyeni de:

— İyi paraysa, Allah, ömrünün sonuna kadar sana bu paradan on para fazla vermesin! dedi.

Kadın sesli bir işçi, şöyle konuştu:

— Bunun gibiler berbat ediyor işi. Yarın zam istediğimiz vakit, patron böylelerinin ağzına bakar.

Bir arkadaşı:

— Böyleleri değil, böylesi! dedi. Bundan başka kalleş yok.

— Bir temiz sopa ister.

Hiç de temiz olmayan bir sopayla bir temiz dövdüler. Sustum oturdum. Ben sustum ama, patron bir yerden duymuş. Yanlış yanlış duymuş.

— Bana baksana sen! dedi. İşçileri neden kışkırttın. Seni polise vereyim mi?

— Kim kışkırtmış? Ben mi?..

— Sen tabii! Bu paraya çalışılır mı, demişsin. İşi topyekûn bırakalım demişsin.

İşçilerle yüzleşmek istedim. Hepsi de:

— Evet efendim, kışkırttı!... demedi mi.

Patron tiksinerek baktı:

— Kovdum gitti. Neyse iyi gününe rastladın. Yoksa karakolda alırdın soluğu.

Ustabaşı:

— Kovmayın efendim! dedi. Kapıya verin. Bu zamanda işsizlik zor. O, eşekliğiyle kalsın.

Patron, ustabaşının hatırını yıkamadı. Artık kapıcıydım. Aylık yarıya düşmüştü: Yüz elli lira... Yine de öteki kapıcıdan iyiydim çok şükür. Bekâr adam nasıl olsa geçinir. Çok şükür, çok şükür Allahım! Ya onun gibi bir bölük çocuğum olaydı...

Akşam üstü fabrikadan çıkan erkek işçileri ben yoklardım. Kadınları temizlikçi Hatice Hanım yoklardı. Fabrikadan bir şey yürütmesinler diye yoklardık. Bir sonbahar akşamı, işçilerden birinin belinde üç metre saten yakaladım. Bu işçinin adı Kargaburun Hasandı.

— Aşkolsun Hasan! diye söylendim. Herkesten umulurdu da, senden umulmazdı.

— Umulsa ne olur, umulmasa ne olur!

Deyip burnuma bir yumruk indirdi. Aaaa, bir baktım kumaş elimde yok. Hasan hâlâ orada. Yakasına yapıştım. Etrafımız kalabalıklaşmıştı.

— Kumaş nerde? dedim.

Arkadan bir ses:

— Ne kumaşı sayıklıyorsun?!. Rüyadaysan uyan.

Hasanın üstünü tekrar aradım. Kumaş onda değildi. İşçilerden bir kaçı:

— Bırak çocuğu da gitsin! dediler.

— Bırakmam! dedim. Kumaşı çıkarın.

Patron, gürültünün üstüne geldi:

— Ne oluyor, ne oluyor?

Açıkladım:

— Beyim, bu delikanlı kumaş kaçırıyordu.

Patron, Hasanın yüzüne tükürdü:

— Nankör!...

İşçiler:

— Anlamadan dinlemeden konuşmayın beyim! diye söylendiler. Kumaş kaçırıyormuş. Kumaş nerde? Kapıcının yalanına nasıl inanıyorsunuz?

Patron da bana sordu:

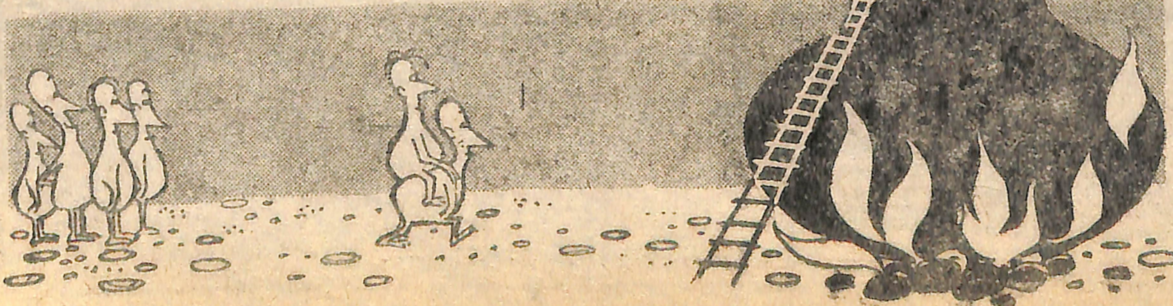
— Kumaş nerde?

— Az evvel elimdeydi. Çaldılar.

Ahmet Usta, işçileri yarıp patrona sokuldu:

— Sen bunun ne domuz olduğunu bana sor. Nerden de kapıya verin dedim. Gençlerin başına adamakıllı belâ oldu. Herifçi yoklamıyor da çimdiriyor. Nah böyle böyle çimdiriyor! Bir söyledik, iki söyledik, kâr etmedi. Bu akşam çimdik sırası Hasana gelince, çocuk isyan etti: «Ararsan doğru dürüst ara. Bu ne biçim aramak? Seni patrona şikâyet ederim!» deyince, kapıcı, kumaş yalanını uydurdu... Kovun efendim! Geçen defa kovmayın diye yalvarmıştım. Şimdi kovun diye yalvarıyorum.

Evet Yalçın Beyciğim, kovuldum... Ondan sonra tuttuğum işleri tek tek saymaya kalksam uzun sürer. Bekçilik yaptım, çöpçülük yaptım, hamallık yaptım. Ne yaparsam yapayım, şükrediyor, beterin beteri var diyordum. En son meskenim Köprü altıydı. Ona da çok şükür. Ya o Köprü olmasaymış ya o Köprünün altı olmasaymış, ben nerede yatarmışım. Kısmette bir kış günü zatürreeye tutulup gümlemek de varmış. Zatürreeden öldüğüme bir hayli sevinip şükrettim. Ölüm dediğin çeşit çeşit. Hattâ savaşta

bile öyle! Şehit usulü ölmek var, Niyazi usulü ölmek var. Onun gibi.

Ben ıstırapsız öldüğüm için sevinmiştim. Ölümü bir de bu bakımdan çeşitlendirebiliriz. Istıraplı ölüm, ıstırapsız ölüm... Zatürreeden ölmek başkaa, kamyon altında, otobüs içinde çiğnenip ölmek başka.

Buralara dair çok şey yazıldı. Ondan ötürü kestirmeden gideceğim. Geldiğim gün bir melek, beni koltuğunun altına hamam bohçası gibi sıkıştırarak bulutlara açıldı. Nereye uçtuğumuzu sorduysam da söylemedi. Belki meslek sırrıdır diye üstelemedim. Bir müddet uçtuk. Etrafı üç minare boyu duvarlarla çevrili bir yer göründü. Kapısında her dilden bir levha vardı. En dipte Türkçesi:

«CEHENNEM!...»

Kapıdaki şeytan:

— Bu nereden? diye sordu.

Melek:

— Türkiye'den! dedi.

Şeytan heyecanlanmıştı. Elime sarıldı:

— Aman kardeşim, sizin belediyecilerden bu tarafa doğru gelen var mı? Levha parası bir hayli birikti. Gelirse yandık.

Şaşkınlıktan şeytana ne söylediğimi hatırlamıyorum. Sen olsan şaşmaz mısın? O kadar sabret, okadar şükret de, cehenneme atsınlar. Müslüman cebine sığacak kazık mı? Melek bir yanlışlık yapmış olmalı.

— Beni başkumandana götürün! diye bağırdım.

— Götürmeye lüzum yok. O her yerde hazır ve nâzırdır.

— Allah Baba! Allah Baba!..

Diye acı acı feryat ettim. Babacan bir ses:

— Söyle evlâdım, söyle kulum! dedi.

Kısa künyemi okudum:

— Ben, Mehmet Tevfik oğlu Rafet Gönülsüz! 930 Simav.

— Biliyorum.

— Durup durup adınızı zikreden, durup durup şükreden kulunuzum.

— Biliyorum oğlum, biliyorum.

— Yâni cehenneme gelişim yanlışlık eseri değil, öyle mi?

— Değil. Münasip görmedin mi?

— Takdir sizin ey büyük Allahım!

— Sen buraya ceza çekmek üzere getirilmedin. Dünyada sana kötülük edenleri kendi elcağızınla cezalandıracaksın. Gündüz buradasın, gece cennette...

Ben ne sanmıştım. Gözlerimden yaşlar döküldü:

— Sen büyüksün Allahım.

Fazlaca yüzgöz olduğumu düşünerek düzelttim:

— Siz büyüksünüz Allahım!

Bir iki güne kalmadı bütün düşmanlarım burada toplandı. Ben diyeyim bin, siz deyin iki bin kişi. Bana amma da kötülük eden varmış. En başta benden çaldığı paralarla fabrikamı satın alan muhasebeci. Sonra Ahmet Usta, Kargaburun Hasan, diğer işçiler; bekçilik, çöpçülük, hamallık yaptığım günlerde başıma dert açan vatandaşlar: Polisler, komiserler, çöpçü onbaşıları, hanımlar, beyler... Çocukluk, talebelik, askerlik hayatımın düşmanları... Hepsi hepsi...

Derken, kazanı gösterdiler. On beş metre yüksekliğinde, Abolyont gölü genişliğinde bir kazan... Kazanın ağzına demirden yapılmış bir merdivenle çıkılıyor. Meraklanıp çıktım. İçinde bir dirhem su yok.

— Yahu, dedim, bunun içinde zırnık su yok!

Şeytana söylemiştim. O:

— Su olmıyacak ki zaten! dedi. Katran olacak.

— Katran da yok!

— Eeee, kardeşim, taşıyacaksın!

— Ama şey...

— İyi dalga! Beyim, hem düşmanlarını haşlayacak, hem katran taşımıyacak. Oh be!... Babanın uşağı mı var?

Katran kuyusu birkaç kilometrelik yerde. Sonra kazanın altına kömür lâzım. Kömürlük de taa anasının gözünde. Bir elimde katran kovası, bir elimde kömür sepeti, tın tın gidiyorum. Kazanı her gün doldurup yakıyorum. Bununla kalınsa öpüp başıma koyacağım. Ondan sonra düşmanlarınızı teker teker sırtlanıp on beş metre yukarı çıkaracak, kazana fırlatacaksınız. Bir, iki değil, bir iki bin kişiyi... Ve her gün!

Aman Yalçın Beyciğim, aldanıp da şükretmiyesiniz. Ben şükrettikçe kötüleştim. Şükretmiyenler, ağlananlar milyoner oldu. Ağlamıyan çocuğa meme vermezlermiş.

Cehennemde bütün gün yorulduktan sonra gece cennete dönüyorum. Yorgunluktan ne huri gördüğüm var, ne kevser şarabı. Başımı buluta koyar koymaz sızıyorum.

Şükretmek kadar düşman edinmek de fena. Edinirseniz düşmanın hafifinden edinin. On beş metrelik merdiveni tırmanmak kolay değil.

İmza: Rafet Gönülsüz

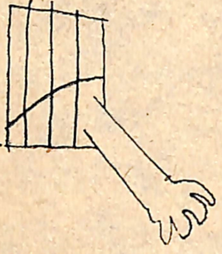
Doktorlar reçete yazacak kâğıt bulamıyorlar... (Gazeteler)

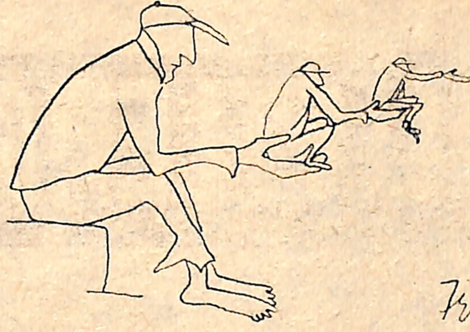
YAZISIZ

Parkta yatanlardan 10 lira ceza alınacak (Gazeteler)

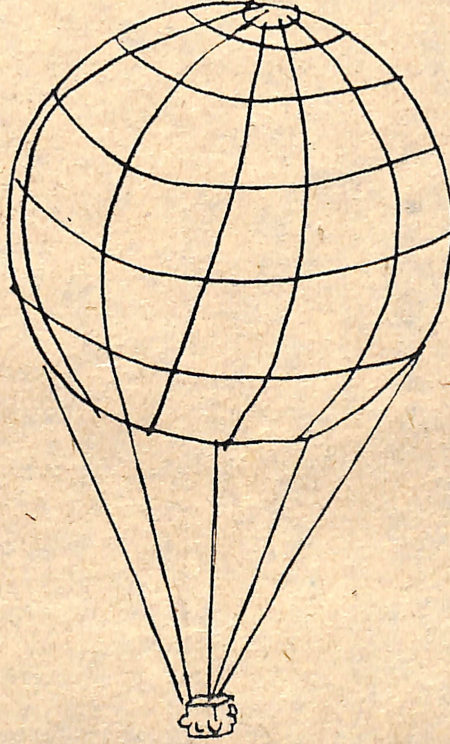
Belediyenin yeni varidat kaynağı!..

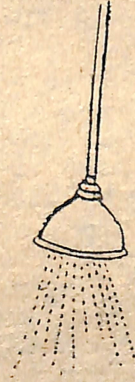
bize göre

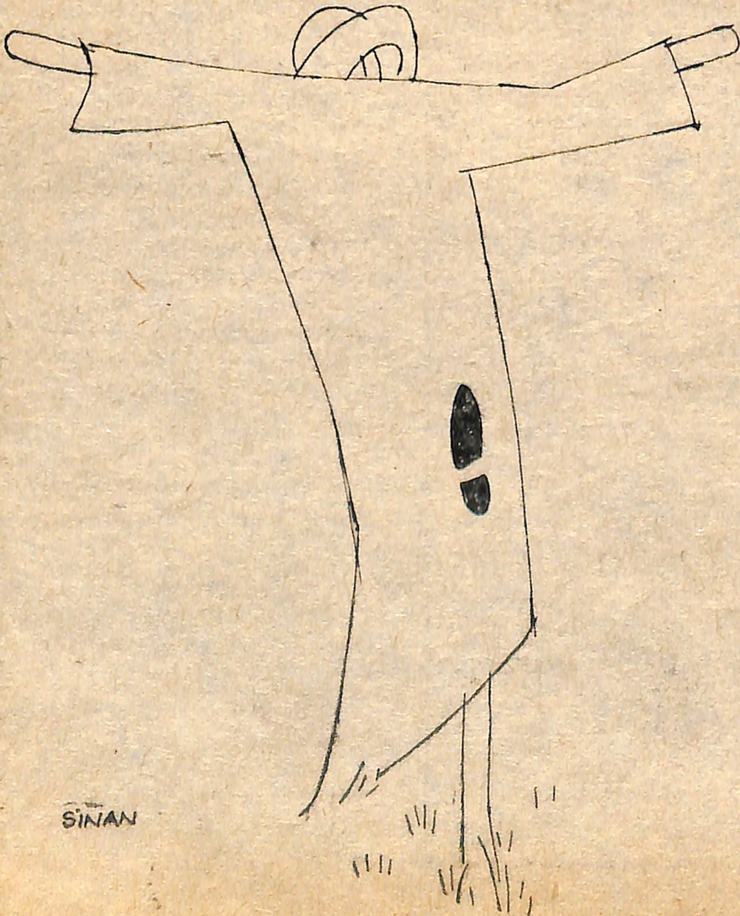

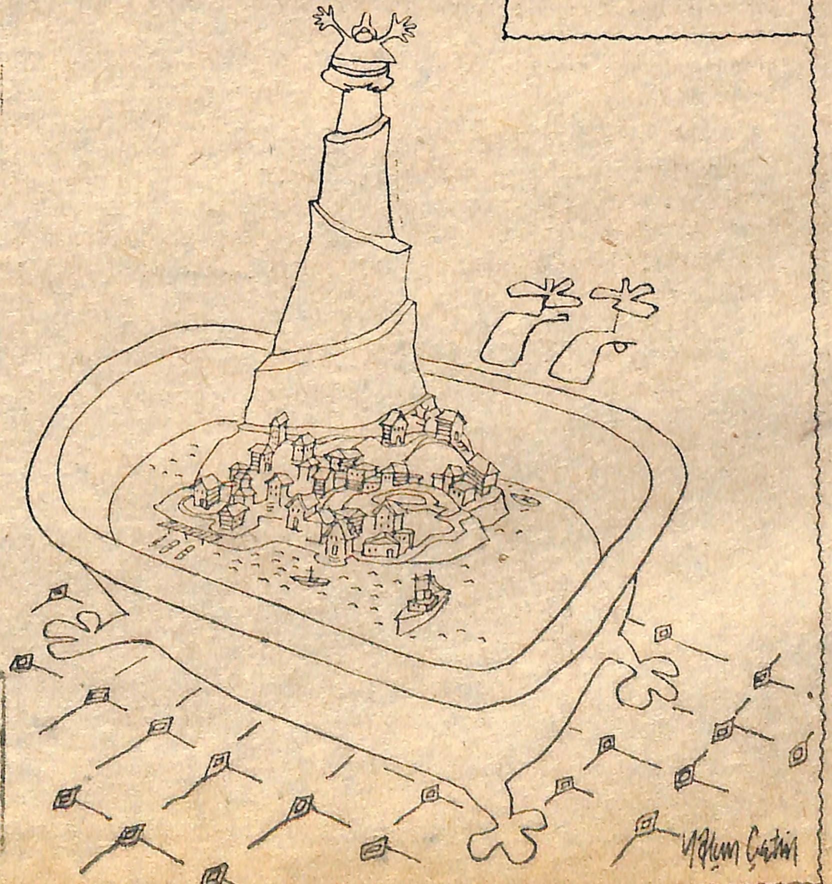

Ne yapmış?

Mr. Murphy fena halde sarhoştu. Yolda yalpalarken rahiple burun buruna geldi ve derhal ellerine sarılarak ağlamaya başladı:

— Papaz efendi bilseniz ne kadar bedbahtım!

Rahip onun haline acımıştı sordu:

— Peki, kendini teessürden kurtarmak için ne kadar içtin bakalım?

— Sadece sekiz bardak bira ve üç viski papaz efendi...

Papazın gözleri dehşetle açıldı:

— Nee... Aman yarabbi! Ben üstüste dört bardak su dahi içemem!...

Mr. Murphy gayet samimî bir tarzda:

— Elbette, dedi. Ben de içemem!...

(İngiliz)

Işıklı ilânlar!

G. K. Chesterton'un New York'a ilk gelişi idi. Kendisine şehrin görülecek yerlerini gezdirdiler, gece de bütün tiyatro, sinema ve eğlence yerlerinin ışıklı ilânlarının cennette çevirdiği Broadway'e götürdüler. Biraz yürüdükten sonra arkadaşları Chesterton'a sordular:

— Nasıl güzel değil mi?

Chesterton pırıl pırıl yanıp sönen neonlara bir müddet baktıktan sonra:

— Harikulâde dedi. Hele okuma yazma bilmeyen biri için harikulâde...

(Amerikan)

YAZISIZ

Tadı tuzu!

UÇAK Afrika'nın en sık ve korkunç ormanları üzerinde uçuyordu. Birden motorun sesinde bir değişme oldu. Ve yolcular neye uğradıklarını anlamadan uçak yaralı bir kuş gibi ağaçlar arasına düştü. Sadece Joe hafif bir iki sıyrıkla kurtulmuştu. Uçaktan çıktı, biraz uzaklaşmıştı ki siyah derileri pırıl pırıl parıldayan bir sürü vahşi ile karşılaştı. Vahşiler onu iyice bağlayıp reislerine götürdüler. Reis, kocaman göbekli korkunç bir yamyamdı. Fakat çok şirin bir adamdı; Joe'yu çözdürüp yanına oturttu ve ona bir sürü komik hikâye anlatmağa başladı. Joe vaziyetin vahametini unutmuş, kasıklarını tuta tuta gülüyordu. Zira reisin hikâyeleri o kadar güzeldi...

Bu sırada bir vahşi, reise yaklaşıp kulağına yavaşça:

— Efendimiz, dedi. Bu adamı nasılsa kesip yiyeceğiz. Onu niçin bu kadar güldürüyorsunuz?

Reis tatlı tatlı:

— Aman evlâdım diye cevap verdi. Kırk yılda bir beyaz et bulduk, onu da tadiyle tuzuyla yiyelim bari...

(Danimarka)

Zil!

Mrs. Brown hastanede idi. Bir komşusu kendisini ziyarete geldi. Mrs. Brown yanında duran zile uzandı ve bastı. Bunu gören arkadaşı sordu:

— Su istiyorsun galiba? Ben vereyim.

Hasta kadın gülümsedi:

— Yok canım! Su filân istemiyorum. Bu, hemşireyi çağırma zilidir. Beni en az yarım saat kimsenin rahatsız etmemesini istediğim zaman bu zili çalarım!...

(İngiliz)

Vakit ziyanı!

Öğretmen:

— Bana vakti boşuna harcamak hususunda bir misal verin!

Talebe:

— Evet! Meselâ saçları dimdik eden korkunç bir hikâyeyi kel bir adama anlatmak...

(Fransız)

Teksaslı!

Genç Psişiyatrist yaşlı meslekdaşının muayenehanesine girdi ve telâşla:

— Çabuk gelin, dedi. Size çok mühim bir vak'a göstereceğim.

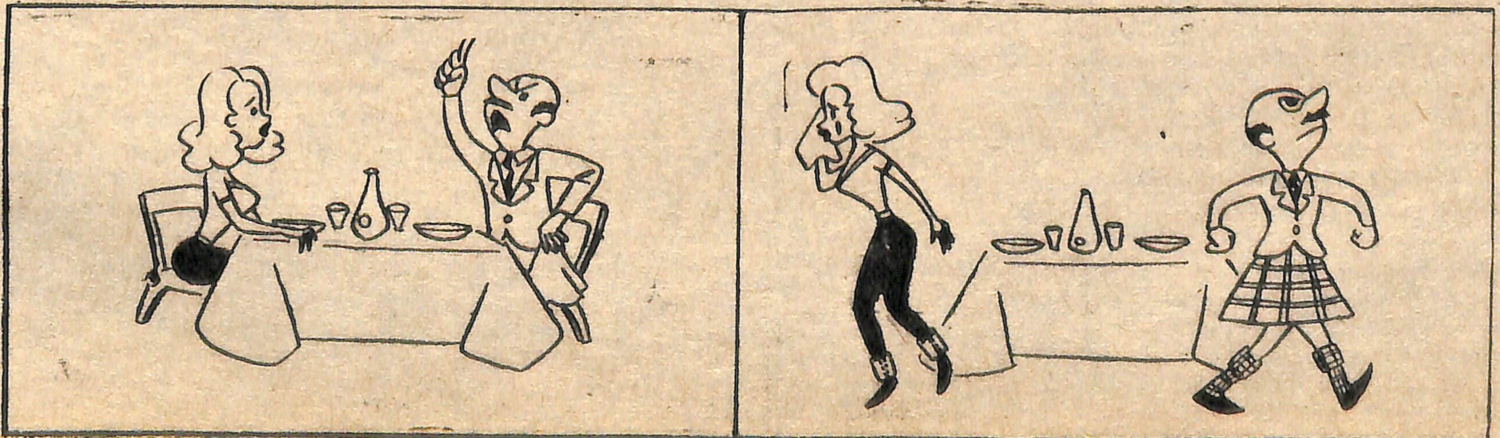
Yaşlı doktor, üşengeç bir tavırla cevap verdi:

— Çok meşgulüm! Hem nasılsa rastlamışımdır öyle bir vak'aya şimdiye kadar...

Genç Psişiyatrist:

— İmkânsız, diye bağırdı. Muayenehanemde aşağılık duygusundan şikâyet eden bir Teksas'lı var...

(Amerikan)

— Yeteeer!.. Bu evin erkeği benim!..

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 47 —

Satılmışla İzzeti Efendi, bu kalabalığın arasından zorla geçerek, ta nihayette bulabildikleri boş bir masaya oturdular. Saat henüz alaturka bir var, yoktu.

Gelsin rakı... Mezeler... Nargile!...

Eğlentinin girizgâhını yapıyorlardı.

Saat üçe kadar çaktılar çakıştırdılar. Neşeleri meyanesini bulmuştu. İzzeti Efendi, ceketinin iç cebinden. katlanmış bir kâğıt çıkardı. Gözlüğünü taktı, sıra ile okudu:

Eptalafosta kemani Memduhun saz takımı...

Parizyanada varyete... Hoşor karılar...

Gardenbarda... Viyanalı yosmalar... Sabah faslı pek tatlı oluyor. Çapkın bir karı var... Arabacı sokağı 3 numara... Katina; Pire Mehmette Topal Vaso, Abanozda 24 te Deli Despina...

Şimdi bu da gizli bir yer: İbil sokağında 18 numarada madam Aydanın randevu evi... Ev tavukları... Körpe piliçler getirir...

Kâğıdı tekrar katladı, fakat cebine koymayıp, elinde tutarak. Satılmışa sordu:

— Veliyünniem! Hangisini emredersin?

Satılmış, mahmur mahmur gözlerini süzerek, cevap verdi:

— Sen bilüsün!. Nireyi istense, gidek gayri!

Buradan da çıktılar. İzzeti Efendi kendini yokladı... arkadaşına baktı... Saza gitmekten, bir fasıl da orada çakıştırmaktan vazgeçti.

Yazlık tiyatronun hizasına kadar yürüdüler. Oradan gene bir arabaya bindiler.

— İbil sokağına çek, bakalım, arabacı başı!

İzzeti Efendi, ihtiyaten evin numarasını söylememişti. Zira defterhaneli Mahir Bey, tekrar tekrar tembih etmişti: «Ev gizlidir, dikkat edin: Usturlabile gitmez, sellemüsselâm kapıya dayanırsanız, karı açmaz... hal» demişti.

Madam Aydanın böyle bu kadar çekinmesinin de numara olduğunu İzzeti Efendi bilmiyordu. Nereden bilsin? Karı, Beyoğlu zabıtası ve müdüriyet erkânından bir çoklarının içli dışlı ahbabı idi. Bu beyler de arada sırada, İbil sokağına gelip, felekten bir kaç saat çalarlardı. Fakat evine bu «gizli» süsünü vermekle, madam Ayda işine daha kârlı bir mahiyet, bir ehemmiyet veriyordu. Bunun, ötekiler gibi yerleşik, temelli sermayeleri yoktu. Her birini öteden, beriden ve lüzumunda getirtirdi. Fakat hepsi de, onun iddia ettiği gibi ev tavuğu, körpe piliç, filân değil, zabıtaca müseccel, kaşarlanmış fahişelerdi.

Parmakkapının az ilerisinde, İbil sokağının ağzında araba durdu; indiler. Karanlık ve kaldırımları bozuk bu dapdaracık sokağa saptılar; ilerlediler.

İzzeti Efendi, sıra ile evlerin üzerlerindeki numaralara baka baka yürüyordu. Nihayet 18 i buldu. İzzeti arkadaşına:

— Sen azıcık şu kuytuda dur bekle!

Diyerek kapının ziline yapıştı. Çıngırak avluda, iç tırmalayıcı bir sesle şıngırdadı. Aynı zamanda bir de fino köpeğinin havlamaları duyuldu. Derken maltaların üstünde, sürüne sürüne yaklaşan bir de şıpıtık terlik sesi... Arkasından rumca bir sual:

— Piyos ine?

Cevap beklemeden, kapı aralandı. Ardında bir ihtiyat zinciri takılı idi. Görünen kirli bir koca karı başı gelen yabancıları şöyle bir süzdü. Ve bu sefer türkçe olarak:

— Kimi istiyorsunuz? dedi.

İzzeti Efendi, acaba yanlış yere mi geldiğinde endişe ediyordu. Her ihtimale karşı şu karşılığı verdi:

— Defterhakaniden Mahir Bey dostumuzun selâmı var. Madam Ayda ile görüşmek istiyoruz.

— Burada tefteri, mefteri yok. Ben Bahri Bey tanamiyorum!.

— Burası madam Aydanın evi değil mi?

— Evet.

— Pekâlâ! Azıcık buyursun da, bir şey söyliyeyim.

— Kadın, kapıyı gene zincirli halinde aralık bırakarak geriye gitti, merdivenlerden yukarıya rumca bir şeyler haykırdı. Biraz sonra, madam Ayda denilen mahlûk arzı endam etti, kapıya geldi. Daha düzgün bir Türkçe ile:

— Kimi emrettiniz, efendim? diye sordu.

— Madam Ayda siz misiniz?

— Evet. Benim!

İzzeti Efendi yılışıyordu. Bir iki defa yutkundu.

— Defterhaneli Mahir Beyin selâmı var... dedi. Bizi size tavsiye ederek gönderdi. Anadoludan İstanbula yeni geldik de, biraz hoşça vakit geçirmek istiyoruz.

Madam Ayda, Mahir Beyin selâmından ziyade «Anadoludan İstanbula yeni geldik» sözüne kulak vermişti. Derhal kapının zincirini salıvererek, kanadı arkasına kadar açtı ve:

— Buyurun! dedi. Hoş geldiniz!

İçeriye girdiler.

Alt katta, arkada, pencereleri pis bir aralığa bakan, küf kokulu bir salonun, kâğıt kaplı camlı kapısını iterek, madam Ayda:

— Buraya teşrif ediniz, şimdi ben geliyorum. dedi ve misafirlerini yalnız bırakıp gitti.

Satılmış duvarlara asılı artist fotoğraflarını, yiyecekmiş gibi gözden geçirip:

— Ülen, İzzet! Bağa bah: Bu garılarlan mı cümbüşleneceğiz?.. Amma da zorlu şeyler, ha!..

Diye söylendikçe, İzzeti Efendi:

(Devamı var)

YAZISIZ

RIDVAN UMAY Mağazaları TAKSİTLE
Palto, Trenckot, süet ve deri ceketler, gömlek, ayakkabı, çocuk arabaları, Radyo, çamaşır makinaları, kasalar, avizeler ve envai eşya. SİRKECİ ve BÜYÜK MİLAS HAN.

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

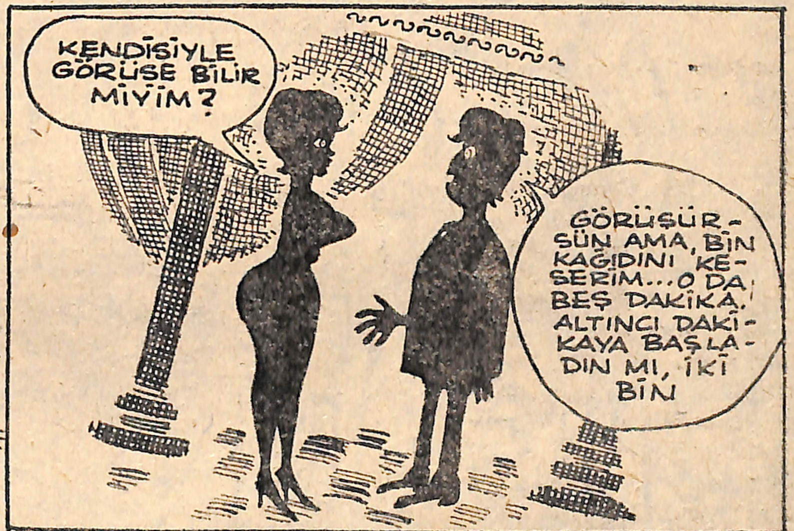
Yazan Yalçın Kaya

ZEMBEREK ile DÜMBELEK

Çizen Yalçın Çetin

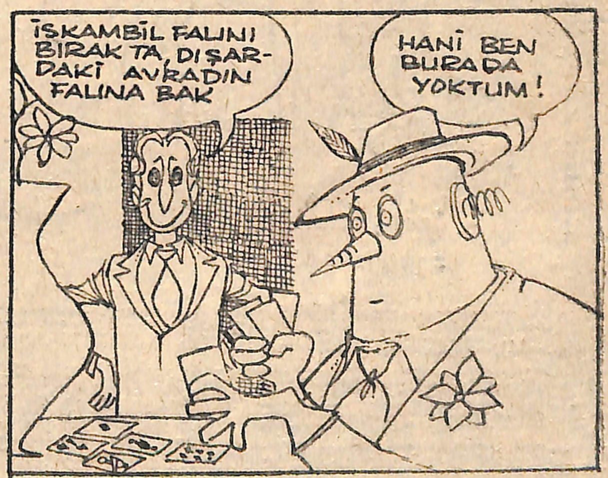

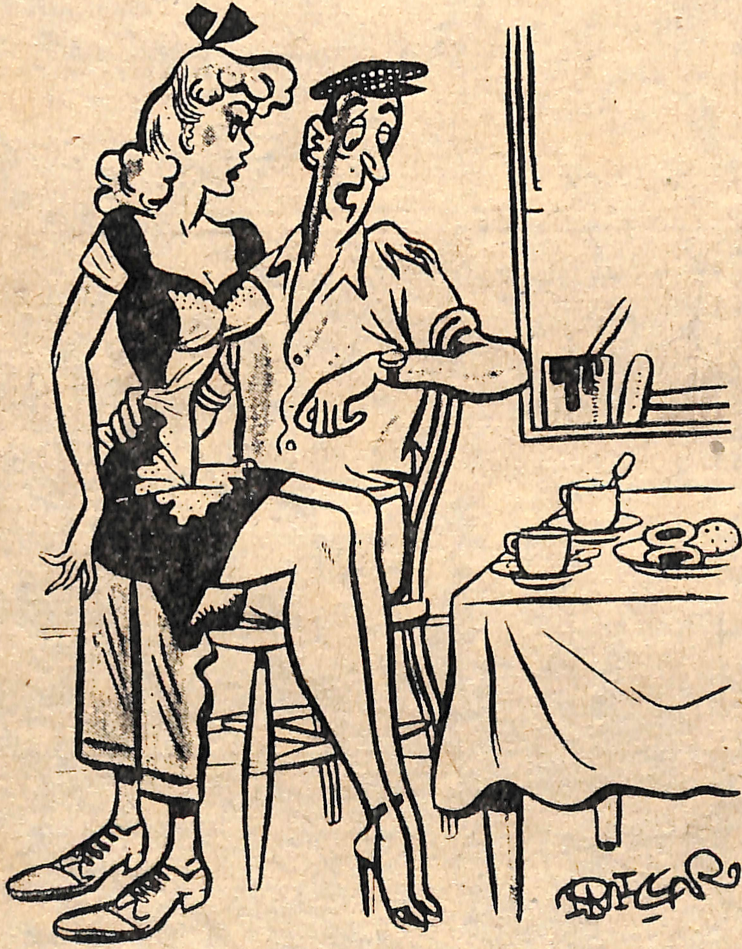

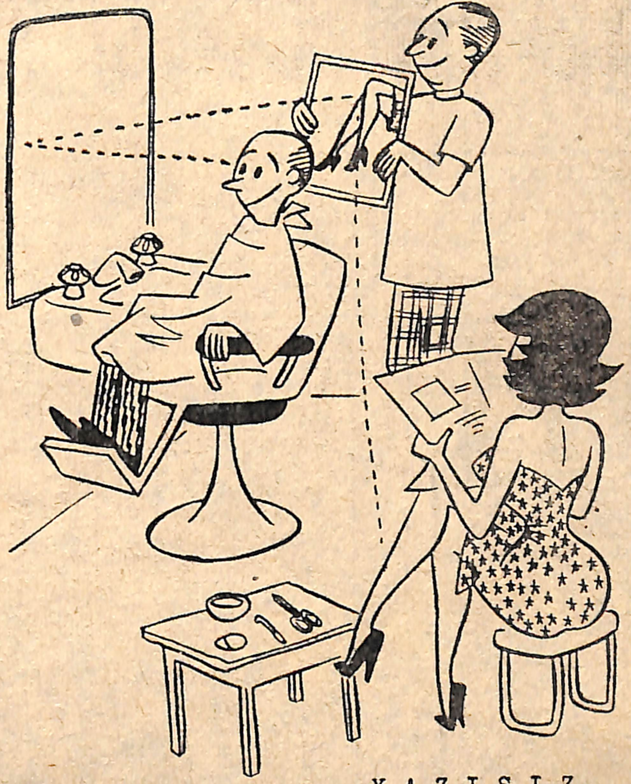

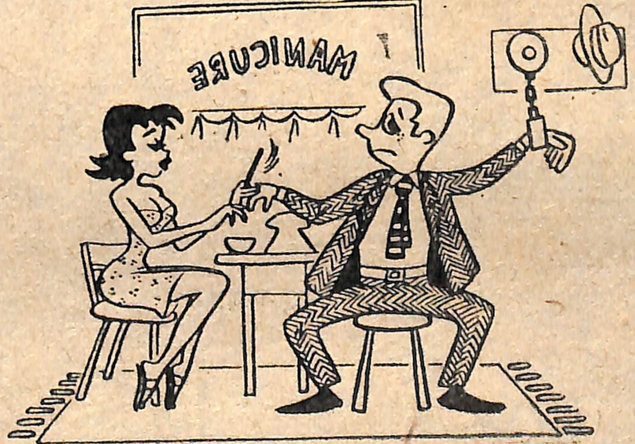
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

– Oooo, saat beş olmuş, gitmeli, paydos zamanı artık.

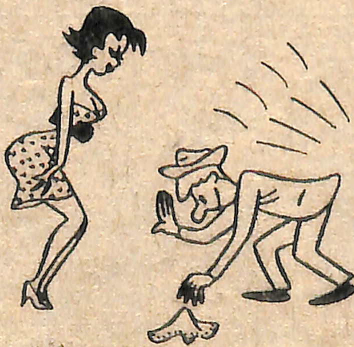

YAZISIZ

YAZISIZ

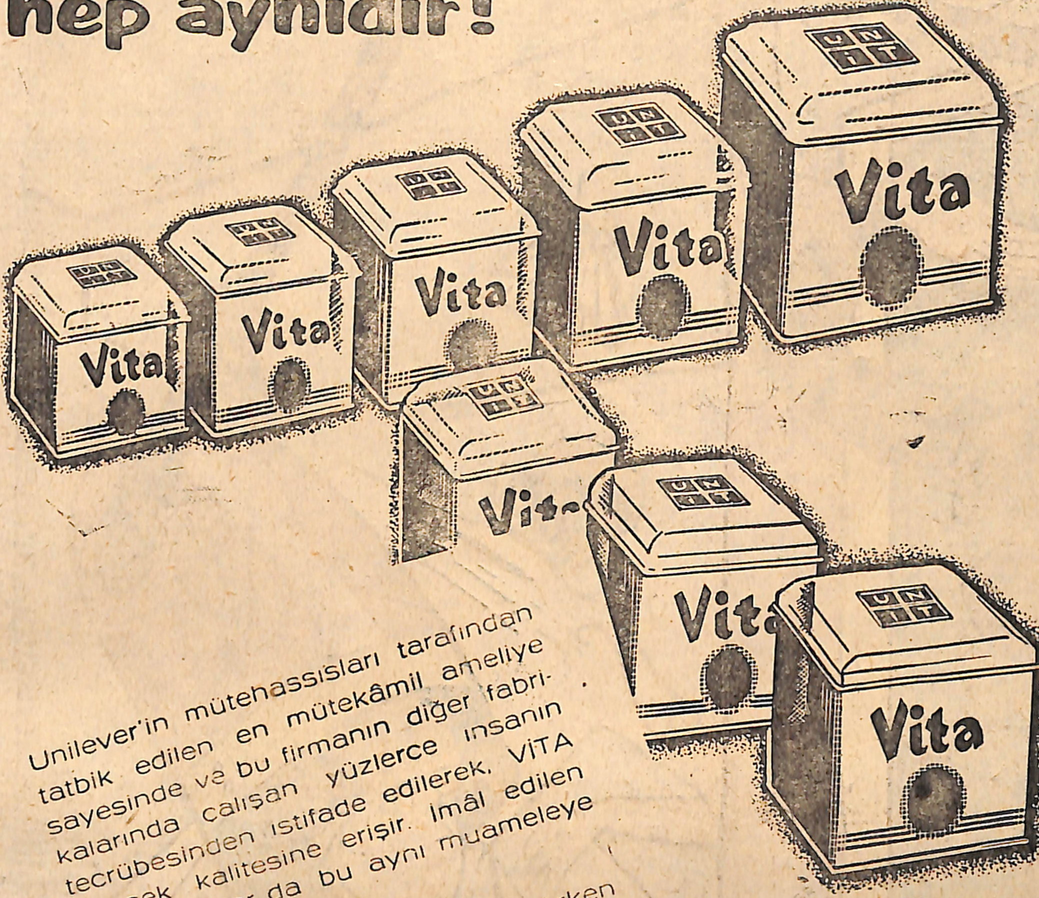

YAZISIZ

Kalitesi hep aynıdır!

Unilever'in mütehassısları tarafından tatbik edilen en mütekâmil ameliye sayesinde ve bu firmanın diğer fabrikalarında çalışan yüzlerce insanın tecrübesinden istifade edilerek, VİTA yüksek kalitesine erişir. İmâl edilen bütün yağlar da bu aynı muameleye tâbidir!

Bunun içindir ki VİTA satın alırken hep aynı olan Kalitesinden eminsiniz. VİTA aynı zamanda fevkalâde besleyicidir ve çok kolay hazmedilir.

En iyinin iyisi yoktur.

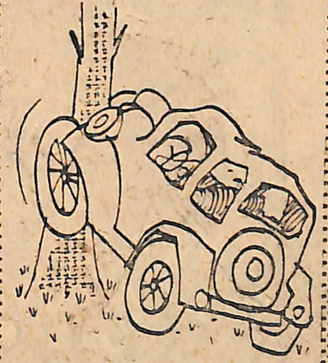

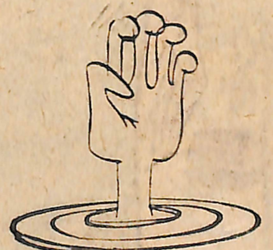
V. 73

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME
KARŞI İLK YARDIM

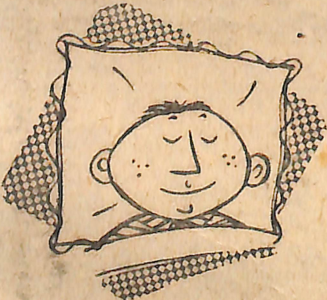
Anadolu Sigorta

Adres:
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 50
Altı aylığı 25 lira

İ L Â N
Arka Kapak içi
Sütun santimi (8) lira
Metin arası (10) lira

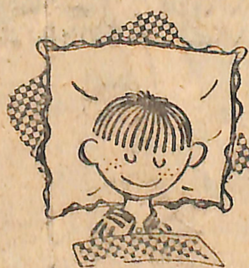
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

AKBABA

— Yüzbaşım, general sizinle konuşmak istiyor...
— Şimdi kafam meşgul!